

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta extinsă)

27 aprilie 2022^{*i}

„Sănătate publică – Cerința prezentării unui certificat digital al Uniunii privind COVID-19 valabil pentru a avea acces în clădirile Parlamentului – Temei juridic – Libertatea și independența deputaților – Obligația de a asigura sănătatea personalului aflat în serviciul Uniunii – Imunitate parlamentară – Prelucrare de date cu caracter personal – Dreptul la respectarea vieții private – Dreptul la integritate fizică – Dreptul la siguranță – Egalitate de tratament – Proportionalitate”

În cauzele conexe T-710/21, T-722/21 și T-723/21,

Robert Roos și ceilalți reclamanți ale căror nume figurează în anexă¹, reprezentați de P. de Bandt, M. Gherghinaru, L. Panepinto și V. Heinen, avocați,

reclamanți,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat de S. Alves și A.-M. Dumbrăvan, în calitate de agenți,

pârât,

având ca obiect

TRIBUNALUL (Camera a opta extinsă),

compus din domnul S. Papasavvas, președinte, domnii J. Svenningsen, președinte, R. Barents și C. Mac Eochaidh și doamna T. Pynnä (raportoare), judecători,

grefier: doamna H. Eriksson, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

în urma ședinței din 15 martie 2022,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

¹ Lista celorlalți reclamanți este anexată doar la versiunea notificată părților.

Hotărâre

- 1 Prin acțiunile întemeiate pe articolul 263 TFUE, reclamantii, care sunt toți deputați aleși în Parlamentul European pentru legislatura 2019-2024, solicită anularea deciziei Biroului Parlamentului din 27 octombrie 2021 privind norme excepționale în materie de sănătate și de securitate care reglementează accesul în clădirile Parlamentului din cele trei locuri de desfășurare a activității sale (denumită în continuare „decizia atacată”).

I. Istoricul litigiului

- 2 În cadrul crizei sanitare cauzate de pandemia de COVID-19, legiuitorul european a adoptat, la propunerea Comisiei Europene, Regulamentul (UE) 2021/953 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2021 privind cadrul pentru eliberarea, verificarea și acceptarea certificatelor interoperabile de vaccinare, testare și vindecare de COVID-19 (certificatul digital al UE privind COVID) pentru a facilita libera circulație pe durata pandemiei de COVID-19 (JO 2021, L 211, p. 1), precum și Regulamentul (UE) 2021/954 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2021 privind cadrul pentru eliberarea, verificarea și acceptarea certificatelor interoperabile de vaccinare, testare și vindecare de COVID-19 (certificatul digital al UE privind COVID) referitor la resortisanții țărilor terțe aflați în situație de ședere legală sau care au reședință legală pe teritoriul statelor membre, pe durata pandemiei de COVID-19 (JO 2021, L 211, p. 24).
- 3 În temeiul acestor regulamente, anumite state membre au decis să creeze aplicații naționale ale certificatului digital al Uniunii Europene privind COVID (denumit în continuare „certificatul COVID”) și să extindă utilizarea acestora, în special cu privire la accesul la anumite evenimente, în clădiri sau mijloace de transport, pentru a limita răspândirea virusului SARS-CoV-2 și pentru a proteja sănătatea publică. Aceasta este, printre altele, situația celor trei state membre în care sunt situate sediile Parlamentului, și anume Belgia, Franța și Luxemburg.
- 4 De la începutul crizei sanitare din martie 2020, președintele Parlamentului a adoptat diverse măsuri cu scopul de a proteja sănătatea deputaților, a personalului și a altor persoane prezente în clădirile sale, garantând totodată capacitatea Parlamentului de a-și asigura funcțiile esențiale, astfel cum sunt definite de tratate.
- 5 Aceste măsuri temporare au fost prelungite sau modificate în mod regulat. În funcție, în special, de evoluția situației epidemiologice, anumite măsuri puteau fi atenuate sau consolidate. Ele includ, printre altele, din primăvara anului 2020, purtarea de măști și controlul temperaturii. Ele prevedeau de asemenea, până în toamna anului 2021, interzicerea a numeroase categorii de evenimente sau vizite individuale ori în grup. Ședințele plenare au fost menținute la Bruxelles (Belgia) între martie 2020 și mai 2021.
- 6 În plus, începând cu 16 martie 2020, Secretarul General al Parlamentului a instituit un regim excepțional de muncă la distanță cu normă întreagă ca răspuns la pandemia de COVID-19. Acest regim a fost adaptat la evoluția pandemiei și a fost înlocuit, începând cu 1 septembrie 2021, prin decizia Secretarului General din 16 iulie 2021 privind munca la distanță, potrivit căreia munca la distanță urma să fie desfășurată pe bază voluntară, în timp ce prezența fizică trebuia să fie modul de lucru implicit, în conformitate cu articolul 20 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul”).

- 7 La 25 martie 2021, în strânsă cooperare cu autoritățile din Bruxelles, Parlamentul a deschis un centru de vaccinare împotriva COVID-19 la sediul său din Bruxelles, pentru a facilita vaccinarea, printre altele, a deputaților și a membrilor personalului său, fără a fi necesar, dacă este cazul, ca aceștia să se deplaseze în țara lor de origine. În plus, de la începutul pandemiei, în luna martie 2020, Parlamentul a instituit proceduri excepționale temporare pentru a le permite deputaților să participe la dezbateri și la vot la distanță.
- 8 La 2 septembrie 2021, președintele Parlamentului a adoptat o decizie privind măsurile de securitate pentru limitarea răspândirii COVID-19. În temeiul acestei decizii, accesul în clădirile Parlamentului pentru vizitatori, asistenții locali, intervenienții externi și reprezentanții de interese este condiționat de prezentarea unui certificat COVID sau a unui certificat echivalent. Această decizie prevede de asemenea obligația de a purta mască și de a respecta distanțarea socială în cadrul Parlamentului, precum și interdicția accesului în Parlament a oricărei persoane a cărei temperatură este mai mare de 37,7 °C, care strănută sau tușește, care a fost testată pozitiv pentru COVID-19 sau care a fost în contact cu o persoană care a fost testată pozitiv pentru COVID-19.
- 9 În aceeași zi, președintele Parlamentului a adoptat o decizie referitoare la măsurile extraordinare care permit Parlamentului să asigure continuitatea activităților sale și să exercite prerogativele care îi sunt recunoscute de tratate. Această decizie prevede, printre altele, restabilirea anumitor activități parlamentare precum misiunile și delegațiile, precum și obligația de a respecta distanțarea socială și de a purta mască în timpul dezbaterilor parlamentare.
- 10 La 30 septembrie 2021, președintele Parlamentului a adoptat două decizii prin care aplicarea măsurilor adoptate prin deciziile din 2 septembrie 2021 era prelungită până la 17 octombrie 2021.
- 11 La 14 octombrie 2021, președintele Parlamentului a adoptat o nouă decizie privind măsurile de securitate pentru limitarea răspândirii virusului care prevede, pentru perioada cuprinsă între 18 octombrie și 2 noiembrie 2021, limitarea organizării unui mare număr de evenimente și de vizite în cadrul clădirilor Parlamentului, impunerea controlului temperaturii la intrarea în clădiri, impunerea distanțării sociale și purtarea măștii în timpul dezbaterilor parlamentare, precum și condiționarea accesului în clădiri pentru vizitatori, asistenții locali, oratorii externi și reprezentanții de interese de prezentarea unui certificat COVID.
- 12 În aceeași zi, președintele Parlamentului a adoptat o nouă decizie privind măsurile extraordinare care permit Parlamentului să asigure continuitatea activităților sale și să exercite prerogativele care îi sunt recunoscute de tratate, care prevede, pentru perioada cuprinsă între 18 octombrie și 2 noiembrie 2021, un regim de participare la distanță pentru organizarea de sesiuni, de comisii și de delegații interparlamentare, pentru organizarea de reuniuni ale anumitor organe, pentru exercitarea dreptului de vot etc.
- 13 În pofida măsurilor de distanțare și a precauțiilor sanitare puse în aplicare, precum și în pofida unei rate de vaccinare estimate la peste 80 % din personal, începând din luna septembrie 2021 a fost depistat un număr tot mai mare de cazuri de transmitere în cadrul Parlamentului.
- 14 Astfel, la 27 octombrie 2021, Biroul Parlamentului (denumit în continuare „Biroul”) a adoptat decizia atacată. Această decizie impune, pentru perioada cuprinsă între 3 noiembrie 2021 și 31 ianuarie 2022, oricărei persoane care dorește să intre în clădirile Parlamentului din cele trei locuri de desfășurare a activității sale prezentarea unui certificat COVID valabil.

- 15 În considerentul (11) al deciziei atacate se precizează că aceste măsuri au un dublu obiectiv, întrucât urmăresc, pe de o parte, să asigure respectarea de către instituție a obligației sale legale, care decurge din tratate, de a reveni la procedurile normale și, pe de altă parte, să furnizeze garanții suficiente pentru a proteja viața și sănătatea tuturor persoanelor prezente în incintele Parlamentului.
- 16 În conformitate cu articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul 2021/953, cadrul certificatului COVID permite eliberarea, verificarea și acceptarea la nivel transfrontalier a oricăruia dintre următoarele certificate:
- un certificat care confirmă faptul că titularului i-a fost administrat un vaccin împotriva COVID-19 în statul membru care eliberează certificatul (denumit în continuare „certificat de vaccinare”);
 - un certificat care confirmă faptul că titularul a efectuat un test de amplificare a acidului nucleic molecular (denumit în continuare „test PCR”) sau un test antigenic rapid (denumit în continuare „test TAR”) enumerat în lista comună și actualizată a testelor TAR pentru depistarea COVID-19 stabilită pe baza Recomandării Consiliului din 21 ianuarie 2021, efectuat de cadre medicale sau de personal de testare calificat în statul membru care a eliberat certificatul, care indică tipul testului, data efectuării și rezultatul acestuia (denumit în continuare „certificat de testare”);
 - un certificat care confirmă, pe baza rezultatului pozitiv al unui test PCR efectuat de cadre medicale sau de personal de testare calificat, faptul că titularul s-a vindecat după ce a fost infectat cu SARS-CoV-2 (denumit în continuare „certificat de vindecare”).

II. Concluziile părților

- 17 Reclamanții solicită Tribunalului:
- anularea deciziei atacate;
 - obligarea Parlamentului la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor aferente procedurii măsurilor provizorii.
- 18 Parlamentul solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunilor ca inadmisibile sau, în subsidiar, ca nefondate;
 - obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor aferente procedurii măsurilor provizorii.

III. În drept

A. Cu privire la admisibilitatea acțiunilor

1. Cu privire la interesul reclamantilor de a exercita acțiunea

- 19 Printr-o măsură de organizare a procedurii, precum și în ședință, părțile au fost invitate să precizeze dacă reclamantii păstrau un interes de a exercita acțiunea împotriva deciziei atacate, ținând seama de faptul că aceasta era aplicabilă doar până la 31 ianuarie 2022.
- 20 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, în raport cu obiectul acțiunii, interesul unui reclamant de a exercita acțiunea trebuie să existe la momentul formulării acesteia, sub sancțiunea inadmisibilității. Acest obiect al litigiului trebuie să continue să existe, ca și interesul de a exercita acțiunea, până la momentul pronunțării hotărârii judecătorești, sub sancțiunea nepronunțării asupra fondului, ceea ce presupune ca acțiunea să fie susceptibilă, prin rezultatul său, să aducă un beneficiu părții care a formulat-o (a se vedea Hotărârea din 21 ianuarie 2021, Leino-Sandberg/Parlamentul, C-761/18 P, EU:C:2021:52, punctul 32 și jurisprudența citată).
- 21 În plus, rezultă din jurisprudență că reclamantul poate să își păstreze interesul de a solicita anularea unui act al unei instituții a Uniunii Europene pentru a permite să se evite ca nelegalitatea de care se pretinde că este afectat să se repete în viitor (Hotărârea din 7 iunie 2007, Wunenburger/Comisia, C-362/05 P, EU:C:2007:322, punctul 50).
- 22 Potrivit jurisprudenței, acest interes de a exercita acțiunea nu poate exista decât dacă pretinsa nelegalitate este susceptibilă să se repete în viitor, independent de împrejurările cauzei în care a fost introdusă acțiunea formulată de reclamant (Hotărârea din 7 iunie 2007, Wunenburger/Comisia, C-362/05 P, EU:C:2007:322, punctul 52).
- 23 În speță, așa cum au arătat reclamantii în ședință, nu este exclus ca nelegalitățile pe care le invocă să se repete în viitor, independent de împrejurările cauzei în care au fost introduse acțiunile formulate de aceștia.
- 24 Astfel, prin acțiunile lor, reclamantii invocă mai multe nelegalități care privesc, printre altele, lipsa unui temei juridic adecvat al deciziei atacate, încălcarea privilegiilor și imunităților lor, precum și încălcarea libertății și independenței lor sau chiar încălcarea dreptului lor la respectarea vieții private, care sunt susceptibile să se repete în cadrul unor decizii similare, independent de împrejurările în care au fost introduse prezentele acțiuni.
- 25 În plus, după cum a arătat Parlamentul în ședință, decizia atacată a fost prelungită, într-o primă etapă, până la 13 martie 2022, prin decizia Biroului din 26 ianuarie 2022, și, într-o a doua etapă, până la 10 aprilie 2022, prin decizia Biroului din 7 martie 2022. Prin urmare, nu este exclus ca decizia atacată să poată fi iarăși prelungită sau ca o decizie similară să poată fi adoptată din nou.
- 26 Prin urmare, reclamantii își păstrează interesul de a solicita anularea deciziei atacate.

2. Cu privire la calitatea procesuală activă a reclamanților

- 27 Parlamentul contestă admisibilitatea acțiunii și consideră că reclamanții nu au calitate procesuală activă, astfel cum este definită la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE.
- 28 Acesta amintește că articolul 263 al patrulea paragraf TFUE prevede trei ipoteze în care o persoană poate avea calitate procesuală activă, și anume, în primul rând, atunci când această persoană este destinatarul actului respectiv, în al doilea rând, atunci când actul respectiv o privește direct și individual și, în al treilea rând, atunci când actul respectiv este un act normativ care o privește direct și care nu presupune măsuri de executare. Or, Parlamentul consideră că niciuna dintre aceste ipoteze nu corespunde situației din speță.
- 29 Reclamanții contestă această argumentație.
- 30 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, „orice persoană fizică sau juridică poate formula, în condițiile prevăzute la primul și al doilea paragraf, o acțiune împotriva actelor al căror destinatar este sau care o privesc direct și individual, precum și împotriva actelor normative care o privesc direct și care nu presupun măsuri de executare”.
- 31 În primul rând, trebuie precizat că, așa cum arată Parlamentul, reclamanții nu pot fi considerați destinatari ai actului atacat în sensul acestei dispoziții. Astfel, această decizie nu le este adresată personal și se aplică, în temeiul articolului 2, „tuturor persoanelor care doresc să intre în clădirile Parlamentului din cele trei locuri de desfășurare a activității sale, inclusiv deputaților, funcționarilor, asistenților parlamentari acreditați și celorlalți agenți ai Parlamentului”.
- 32 Or, trebuie amintit că noțiunea de „destinatar al actului” în sensul dispoziției menționate trebuie înțeleasă în sens formal, ca vizând persoana desemnată în acest act ca destinatar al acestuia. Împrejurarea că o altă persoană decât destinatarul formal al unui act poate fi vizată de conținutul acestuia poate, desigur, să confere acestei persoane calitate procesuală activă dacă demonstrează printre altele că, având în vedere conținutul său, actul respectiv o privește în mod direct, dar nu în calitate de destinatar al actului menționat. În plus, împrejurarea că reclamanților li s-a comunicat o copie a deciziei atacate nu este suficientă pentru a fi considerați destinatari ai acestei decizii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 ianuarie 2016, SACBO/Comisia și INEA, C-281/14 P, nepublicată, EU:C:2016:46, punctul 34).
- 33 În al doilea rând, trebuie amintit că admisibilitatea unei acțiuni introduse de o persoană fizică sau juridică împotriva unui act al cărui destinatar nu este această persoană, în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, este supusă condiției de a-i fi recunoscută calitatea procesuală activă, care există în două ipoteze. Pe de o parte, o asemenea acțiune poate fi formulată cu condiția ca acest act să o privească direct și individual. Pe de altă parte, o astfel de persoană poate introduce o acțiune împotriva unui act normativ care nu presupune măsuri de executare dacă acesta o privește direct (a se vedea Hotărârea din 15 iulie 2021, Deutsche Lufthansa/Comisia, C-453/19 P, EU:C:2021:608, punctul 31 și jurisprudența citată).
- 34 Tribunalul consideră oportun să examineze, în primul rând, dacă reclamanții au calitate procesuală activă în temeiul celei de a doua ipoteze menționate la punctul 33 de mai sus.
- 35 În această privință, *primo*, trebuie amintit că noțiunea de „act normativ” în sensul articolului 263 al patrulea paragraf ultima teză TFUE acoperă toate actele fără caracter legislativ cu aplicabilitate generală (Hotărârea din 6 noiembrie 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Comisia,

Comisia/Scuola Elementare Maria Montessori și Comisia/Ferracci, C-622/16 P-C-624/16 P, EU:C:2018:873, punctul 28). Jurisprudența a precizat că aplicabilitatea generală a unui act se poate deduce din faptul că acest act se aplică unor situații determinate în mod obiectiv și că produce efecte juridice în privința unor categorii de persoane avute în vedere în mod general și abstract (a se vedea Hotărârea din 31 mai 2001, *Sadam Zuccherifici și alții/Consiliul*, C-41/99 P, EU:C:2001:302, punctul 24 și jurisprudența citată).

- 36 Or, în speță, trebuie să se constate că decizia atacată, deși adoptată sub forma unei decizii, constituie în realitate un act normativ cu aplicabilitate generală, în măsura în care se aplică unor situații determinate în mod obiectiv și produce efecte juridice în privința unor categorii de persoane avute în vedere în mod general și abstract, fapt pe care Parlamentul nu îl contestă.
- 37 *Secundo*, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, condiția potrivit căreia decizia care face obiectul acțiunii trebuie să privească direct o persoană fizică sau juridică, astfel cum este prevăzută la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, impune ca două criterii să fie îndeplinite cumulativ, și anume ca măsura contestată, pe de o parte, să producă în mod direct efecte asupra situației juridice a particularului și, pe de altă parte, să nu lase nicio putere de apreciere destinatarilor însărcinați cu punerea sa în aplicare, aceasta având un caracter pur automat și decurgând doar din reglementarea Uniunii, fără aplicarea altor norme intermediare (a se vedea Hotărârea din 6 noiembrie 2018, *Scuola Elementare Maria Montessori/Comisia*, Comisia/Scuola Elementare Maria Montessori și Comisia/Ferracci, C-622/16 P-C-624/16 P, EU:C:2018:873, punctul 42 și jurisprudența citată).
- 38 În speță, așa cum susțin reclamânții, decizia atacată produce efecte juridice directe și obligatorii în privința lor, întrucât, de la intrarea sa în vigoare la 3 noiembrie 2021, nu pot avea acces în clădirile Parlamentului pentru a-și exercita funcțiile de deputați europeni și nu pot participa la lucrările acestuia din urmă decât dacă sunt în măsură să prezinte un certificat COVID valabil.
- 39 În această privință, chiar dacă Parlamentul a decis să reintroducă, începând cu 22 noiembrie 2021, un regim de muncă la distanță obligatoriu, pentru un număr maxim de trei zile pe săptămână, în medie, pe o bază lunară, pentru toți membrii personalului, în măsura în care acest lucru este compatibil cu exercitarea funcțiilor lor, și să permită deputaților să participe la distanță la dezbaterile și la votul în plen și în comisii, astfel cum a confirmat Parlamentul în ședință, decizia atacată și obligația de a prezenta un certificat COVID valabil pentru a putea avea acces în clădirile Parlamentului au rămas în vigoare în toată această perioadă.
- 40 Pe de altă parte, este cert că nu există nicio putere de apreciere în ceea ce îi privește pe destinatarii deciziei atacate însărcinați cu punerea sa în aplicare, în special agenții de securitate ai Parlamentului responsabili cu controlul prezentării unui certificat COVID valabil. Aceasta are un caracter pur automat și nu necesită măsuri intermediare.
- 41 Prin urmare, este necesar să se constate că decizia atacată îi privește direct pe reclamânți.
- 42 *Tertio*, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, expresia „care nu presupun măsuri de executare” în sensul articolului 263 al patrulea paragraf ultima teză TFUE trebuie să fie interpretată în lumina obiectivului acestei dispoziții, care constă, așa cum reiese din geneza sa, în a se evita ca un particular să trebuiască să încalce dreptul pentru a putea avea acces la o instanță. Or, atunci când un act normativ produce efecte în mod direct asupra situației juridice a unei persoane fizice sau juridice fără să fie necesare măsuri de executare, aceasta din urmă ar risca să fie lipsită de protecție jurisdicțională efectivă dacă nu ar dispune de o cale de atac în fața instanței Uniunii

pentru a contesta legalitatea acestui act normativ. Astfel, în lipsa unor măsuri de executare, o persoană fizică sau juridică, deși vizată direct de actul în cauză, nu ar fi în măsură să obțină un control jurisdicțional al acestui act decât după ce a încălcat dispozițiile actului menționat, prevalându-se de nelegalitatea acestora în cadrul procedurilor inițiate împotriva sa în fața instanțelor naționale (a se vedea Hotărârea din 6 noiembrie 2018, *Scuola Elementare Maria Montessori/Comisia, Comisia/Scuola Elementare Maria Montessori și Comisia/Ferracci*, C-622/16 P-C-624/16 P, EU:C:2018:873, punctul 58 și jurisprudența citată).

- 43 În schimb, atunci când un act normativ presupune măsuri de executare, controlul jurisdicțional al respectării ordinii juridice a Uniunii este asigurat, indiferent dacă respectivele măsuri provin de la Uniune sau de la statele membre. Persoanele fizice sau juridice care nu pot, din cauza condițiilor de admisibilitate prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, să atace direct în fața instanței Uniunii un act normativ al Uniunii sunt protejate împotriva aplicării unui asemenea act în privința lor prin posibilitatea de a ataca măsurile de executare pe care le presupune acest act (a se vedea Hotărârea din 6 noiembrie 2018, *Scuola Elementare Maria Montessori/Comisia, Comisia/Scuola Elementare Maria Montessori și Comisia/Ferracci*, C-622/16 P-C-624/16 P, EU:C:2018:873, punctul 59 și jurisprudența citată).
- 44 Atunci când punerea în aplicare a unui asemenea act revine instituțiilor, organelor, oficiilor sau agențiilor Uniunii, persoanele fizice sau juridice pot să introducă la instanțele Uniunii o acțiune directă împotriva actelor de punere în aplicare în condițiile prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE și, în susținerea acestei acțiuni, să invoce nelegalitatea actului de bază în cauză, în temeiul articolului 277 TFUE (a se vedea Hotărârea din 6 noiembrie 2018, *Scuola Elementare Maria Montessori/Comisia, Comisia/Scuola Elementare Maria Montessori și Comisia/Ferracci*, C-622/16 P-C-624/16 P, EU:C:2018:873, punctul 60 și jurisprudența citată).
- 45 Curtea a statuat, de altfel, în repetate rânduri că, pentru a aprecia dacă un act normativ presupune măsuri de executare, trebuie să se facă o raportare la poziția persoanei care invocă dreptul la acțiune în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf ultima teză TFUE. Așadar, nu are relevanță dacă actul în cauză presupune măsuri de executare în privința altor justițiabili (a se vedea Hotărârea din 6 noiembrie 2018, *Scuola Elementare Maria Montessori/Comisia, Comisia/Scuola Elementare Maria Montessori și Comisia/Ferracci*, C-622/16 P-C-624/16 P, EU:C:2018:873, punctul 61 și jurisprudența citată).
- 46 Astfel, reiese din jurisprudență că noțiunea de „măsuri de executare” implică, pe de o parte, adoptarea unui act, fie de către instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii, fie de către statele membre, care poate face obiectul unui control jurisdicțional (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 octombrie 2020, *Associazione GranoSalus/Comisia*, C-313/19 P, nepublicată, EU:C:2020:869, punctul 37) și, pe de altă parte, că efectele juridice ale actului atacat nu se vor concretiza, în raport cu reclamanții, decât prin intermediul acestor măsuri de executare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 martie 2018, *European Union Copper Task Force/Comisia*, C-384/16 P, EU:C:2018:176, punctul 50, Hotărârea din 13 martie 2018, *Industrias Químicas del Vallés/Comisia*, C-244/16 P, EU:C:2018:177, punctul 57, și Hotărârea din 6 noiembrie 2018, *Scuola Elementare Maria Montessori/Comisia, Comisia/Scuola Elementare Maria Montessori și Comisia/Ferracci*, C-622/16 P-C-624/16 P, EU:C:2018:873, punctul 64).
- 47 Potrivit Parlamentului, din articolul 3 din decizia atacată ar reieși că accesul în clădirile Parlamentului este acordat sau refuzat după un control efectuat de serviciile de securitate ale Parlamentului. În cadrul acestui control ar fi verificată nu numai deținerea unui certificat COVID, ci, dacă este cazul, și faptul că persoana în cauză beneficiază de o derogare acordată de

Secretarul General în temeiul articolului 5 alineatul (2) din decizia atacată. Prin urmare, în privința reclamanților, efectele deciziei atacate nu s-ar manifesta decât în urma controlului efectuat de serviciile de securitate ale Parlamentului.

- 48 Totuși, trebuie să se constate că, contrar celor susținute de Parlament, efectele juridice ale deciziei atacate s-au concretizat în privința reclamanților de la intrarea în vigoare a deciziei menționate, fără a fi necesară nicio măsură de executare suplimentară, întrucât aceștia au trebuit să dispună de la data respectivă de un certificat COVID valabil pentru a putea intra în clădirile Parlamentului.
- 49 În plus, trebuie arătat că agenții de securitate ai Parlamentului responsabili cu controlul punerii în aplicare a deciziei atacate nu adoptă niciun act care să poată face obiectul unui control jurisdicțional, ci se limitează să verifice, prin intermediul aplicației CovidScanBE sau CovidCheck.lu, dacă o persoană care dorește să intre în clădirile Parlamentului dispune sau nu de un certificat COVID valabil.
- 50 În ședință, Parlamentul a arătat totuși că persoanele cărora li s-ar refuza accesul în clădirile sale deoarece nu ar dispune de un certificat COVID valabil ar putea obține, la cerere, un document care confirmă refuzul accesului în clădirile Parlamentului, ceea ce ar constitui o măsură de executare a deciziei atacate.
- 51 Trebuie arătat totuși că ar fi artificial ca reclamanții să fie obligați să solicite accesul în clădirile Parlamentului, deși nu dispun de un certificat COVID valabil, pentru a obține un astfel de document prin care se constată că nu îndeplinesc condițiile deciziei atacate și pentru a putea contesta ulterior acest act în fața Tribunalului și a invoca, în susținerea acțiunii lor, în conformitate cu articolul 277 TFUE, nelegalitatea deciziei atacate (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 6 noiembrie 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Comisia, Comisia/Scuola Elementare Maria Montessori și Comisia/Ferracci, C-622/16 P-C-624/16 P, EU:C:2018:873, punctul 66, Hotărârea din 14 ianuarie 2016, Doux/Comisia, T-434/13, nepublicată, EU:T:2016:7, punctele 59-64, și Hotărârea din 13 septembrie 2018, Gazprom Neft/Consiliul, T-735/14 și T-799/14, EU:T:2018:548, punctul 102).
- 52 De asemenea, trebuie respins argumentul Parlamentului potrivit căruia reclamanții ar putea să adreseze Secretarului General al Parlamentului o cerere de derogare, în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) din decizia atacată, și să conteste ulterior un eventual refuz de acordare a unei astfel de derogări. În realitate, după cum a confirmat Parlamentul în ședință, asemenea derogări sunt acordate numai pentru motive legitime foarte speciale, precum vaccinarea într-o țară terță, și nu sunt niciodată acordate în mod discreționar unor persoane care nu dispun de un certificat COVID valabil fără un motiv întemeiat.
- 53 Prin urmare, pe lângă faptul că ar fi artificial să li se impună reclamanților să formuleze cereri de derogare, trebuie arătat că ei nu au formulat niciodată cereri de acest fel în speță, așa încât asemenea eventuale măsuri de executare sunt, în orice caz, lipsite de relevanță în speță, având în vedere jurisprudența citată la punctul 46 de mai sus.
- 54 În sfârșit, Parlamentul nu se poate prevala în mod util de Hotărârea din 20 noiembrie 2017, Petrov și alții/Parlamentul (T-452/15, EU:T:2017:822), pentru a susține că un eventual refuz al accesului în clădirile Parlamentului ar constitui, în speță, un act care poate fi atacat de persoana în cauză în fața instanței Uniunii. De fapt, în această cauză, reclamanții, resortisanți ai unui stat terț, contestau decizia prin care li se refuza acordarea acreditării necesare pentru a putea intra în clădirile Parlamentului. Astfel, spre deosebire de reclamanții din prezenta cauză, acei reclamanți

nu dispuneau, în lipsa deciziei respective, de un drept de acces permanent în clădirile Parlamentului. În plus, decizia în discuție în această cauză era o decizie explicită de refuz al accesului, cu caracter individual, iar nu o simplă măsură de control de către agenții de securitate ai Parlamentului responsabili cu punerea în aplicare a unei decizii prealabile cu aplicabilitate generală care condiționează accesul în clădirile Parlamentului, precum în speță.

- 55 Prin urmare, având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, nu se poate considera că decizia atacată presupune măsuri de executare în privința reclamanților, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE.
- 56 În consecință, în măsura în care decizia atacată constituie un act normativ care îi privește direct pe reclamanți și care nu presupune măsuri de executare în privința lor, trebuie să se constate că ei au calitate procesuală activă în temeiul celei de a treia ipoteze prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE.

B. Cu privire la admisibilitatea cererilor de adaptare a cererilor introductive

- 57 În ședință, Parlamentul a arătat că decizia atacată a fost prelungită, într-o primă etapă, până la 13 martie 2022, prin decizia Biroului din 26 ianuarie 2022, apoi, într-o a doua etapă, până la 10 aprilie 2022, prin decizia Biroului din 7 martie 2022. Parlamentul a precizat de asemenea că aceste noi decizii se întemeiau pe o evaluare actualizată a situației sanitare și a datelor științifice disponibile.
- 58 Întrebați cu privire la impactul acestor noi decizii asupra prezentei acțiuni, reclamanții au arătat în ședință că doreau să adapteze concluziile cererilor lor introductive pentru a ține seama de aceste elemente noi.
- 59 Totuși, trebuie arătat că, potrivit articolului 86 alineatele (1) și (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, adaptarea cererii introductive trebuie efectuată prin înscris separat înainte de închiderea fazei orale a procedurii sau înainte de decizia Tribunalului de a se pronunța fără parcurgerea fazei orale a procedurii.
- 60 Această cerință are ca obiectiv, printre altele, să asigure respectarea contradictorialității și a dreptului la apărare, permițând părâtului să reacționeze la motivele sau la argumentele reclamantului astfel cum au fost adaptate, în măsura în care privesc elemente noi (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 ianuarie 2019, Haswani/Consiliul, C-313/17 P, EU:C:2019:57, punctele 36-40, Hotărârea din 9 noiembrie 2017, HX/Consiliul, C-423/16 P, EU:C:2017:848, punctul 23, și Hotărârea din 30 noiembrie 2016, Rotenberg/Consiliul, T-720/14, EU:T:2016:689, punctul 139).
- 61 În plus, trebuie arătat că reclamanții și reprezentanții lor au luat în mod necesar cunoștință înainte de ședință de noile decizii adoptate de Birou, astfel încât, dacă ar fi dorit să conteste și legalitatea acestor decizii, ar fi trebuit să dea dovadă de diligență necesară formulând fie noi acțiuni, în temeiul articolului 263 TFUE, fie adaptări ale cererilor introductive, în conformitate cu cerințele articolului 86 din Regulamentul de procedură.
- 62 Prin urmare, în măsura în care reclamanții nu au formulat cereri de adaptare a cererilor introductive prin înscris separat înainte de închiderea fazei orale a procedurii, cererile respective, formulate oral în ședință, trebuie respinse ca inadmisibile.

C. Cu privire la fond

- 63 Prin acțiunile formulate, reclamanții invocă patru motive distincte, întemeiate, în primul rând, pe faptul că decizia atacată nu are un temei juridic valabil pentru a crea efecte în privința membrilor Parlamentului, în al doilea rând, pe caracterul contrar al deciziei atacate în raport cu principiile libertății și independenței membrilor Parlamentului și cu imunitățile care le sunt conferite prin tratat, în al treilea rând, pe încălcarea principiilor generale referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal și, în al patrulea rând, pe o atingere nejustificată adusă dreptului la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal, dreptului la integritate fizică, dreptului la libertate și la siguranță, precum și dreptului la egalitate în fața legii și la nediscriminare.

1. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată nu are un temei juridic valabil pentru a crea efecte în privința membrilor Parlamentului

- 64 Reclamanții arată că articolul 25 din Regulamentul de procedură al Parlamentului nu constituie un temei juridic valabil pentru adoptarea deciziei atacate așa încât aceasta să poată produce efecte în privința lor. Astfel, ei subliniază că alineatul (2) al acestei dispoziții, care ar fi, în opinia lor, singurul care ar putea fi relevant, atribuie Biroului doar competențe generale de organizare internă a Parlamentului, care nu pot justifica adoptarea unor măsuri atât de stricte precum cele prevăzute în decizia atacată.
- 65 Reclamanții susțin de asemenea că articolul 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) impune o „lege” pentru a stabili elementele esențiale ale prelucrării datelor cu caracter personal. Or, potrivit acestora, ar fi cert că o decizie a Biroului nu ar constitui o lege în sensul dispoziției menționate. Orice interpretare contrară ar avea ca efect să acorde, la nivelul instituțiilor Uniunii, o protecție mai redusă decât cea conferită la nivelul statelor membre, care ar avea drept cerință, pentru prelucrarea datelor cu caracter personal, adoptarea unei norme de ordin legislativ în urma unei dezbateri parlamentare.
- 66 În orice caz, reclamanții consideră că articolul 25 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Parlamentului nu poate constitui temeiul adoptării unor măsuri contrare Deciziei 2005/684/CE, Euratom a Parlamentului European din 28 septembrie 2005 de adoptare a Statutului deputaților în Parlamentul European (JO 2005, L 262, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 6, p. 28, denumită în continuare „Statutul deputaților”) sau Protocolului nr. 7 privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene (JO 2010, C 83, p. 266, denumit în continuare „Protocolul nr. 7”).
- 67 Parlamentul contestă argumentele reclamanților.
- 68 În primul rând, trebuie amintit că articolul 232 TFUE prevede că Parlamentul își adoptă regulamentul de procedură cu majoritatea voturilor membrilor săi.
- 69 În speță, este cert că decizia atacată a fost adoptată, printre altele, în temeiul articolului 25 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Parlamentului. Această dispoziție conferă Biroului competența de a reglementa chestiunile financiare, organizatorice și administrative privind organizarea internă a Parlamentului, a Secretariatului General și a organelor Parlamentului.

- 70 Or, trebuie arătat, așa cum a procedat Parlamentul, că decizia atacată, care urmărește să limiteze accesul în clădirile Parlamentului numai la persoanele care dispun de un certificat COVID valabil, ține într-adevăr de chestiunile de organizare internă a Parlamentului, în sensul articolului 25 alineatul (2) din Regulamentul său de procedură.
- 71 Astfel, din competența de organizare internă a Parlamentului rezultă că acesta din urmă este autorizat să adopte măsurile adecvate în vederea asigurării bunei sale funcționări și a bunei desfășurări a procedurilor sale (Hotărârea din 10 februarie 1983, Luxemburg/Parlamentul, 230/81, EU:C:1983:32, punctul 38, Hotărârea din 10 iulie 1986, Wybot, 149/85, EU:C:1986:310, punctul 16, și Hotărârea din 2 octombrie 2001, Martinez și alții/Parlamentul, T-222/99, T-327/99 și T-329/99, EU:T:2001:242, punctul 144).
- 72 Or, după cum arată Parlamentul, decizia atacată constituie o asemenea măsură întrucât are ca obiectiv, potrivit considerentului (2) al acesteia, să permită revenirea la un regim de muncă cu participare fizică pentru a asigura continuitatea activităților sale în cadrul procedurilor normale care decurg din tratate, pentru a garanta deplina aplicare a tuturor procedurilor obișnuite prevăzute de Regulamentul său de procedură și pentru a-și restabili rolul complet și nelimitat în calitate de instituție a Uniunii aleasă în mod democratic, ce reprezintă în mod direct cetățenii la nivelul Uniunii.
- 73 Competența de organizare internă a Parlamentului, menționată la punctul 71 de mai sus, este recunoscută și prin acordurile de sediu agreeate între instituțiile Uniunii și statele membre care le găzduiesc clădirile. Astfel, Acordul în materie de securitate, semnat la 31 decembrie 2004, între, pe de o parte, Parlament, Consiliul Uniunii Europene, Comisie, Comitetul Economic și Social European, Comitetul Regiunilor și Banca Europeană de Investiții și, pe de altă parte, guvernul belgian prevede că instituțiile sunt responsabile de securitate și de menținerea ordinii în toate aspectele sale în interiorul clădirilor pe care le ocupă, precum și de autorizațiile și de controlul privind accesul în aceste clădiri. În mod similar, Acordul dintre Parlament și Marele Ducat al Luxemburgului din 2 decembrie 1983 prevede că Parlamentul este responsabil de securitate în interiorul incintelor și al clădirilor sale și că adoptă reglementări interne în acest scop. În sfârșit, în ceea ce privește clădirile Parlamentului de la Strasbourg (Franța), acordul administrativ dintre acesta și autoritățile franceze privind securitatea imobilelor Parlamentului de la Strasbourg din 25 iunie 1998 recunoaște de asemenea responsabilitatea exclusivă a Parlamentului în ceea ce privește autorizațiile și controlul privind accesul în clădirile sale.
- 74 Trebuie arătat, pe de altă parte, că decizia atacată echivalează cu o limitare a dreptului de acces permanent al deputaților în clădirile Parlamentului, astfel cum este stabilit la articolul 1 alineatul (1) din Decizia Biroului din 3 mai 2004 de stabilire a normelor referitoare la permisele de liberă trecere. Dat fiind că această din urmă decizie a fost adoptată de Birou în temeiul, printre altele, al articolului 22 din Regulamentul de procedură al Parlamentului, în versiunea anterioară, care corespunde articolului 25 din Regulamentul de procedură în vigoare în prezent, este coerent ca același organ să fi adoptat decizia atacată, în același temei juridic, în conformitate cu principiul paralelismului formelor (a se vedea Hotărârea din 18 octombrie 2018, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava și alții/Comisia, T-364/16, EU:T:2018:696, punctul 69 și jurisprudența citată).
- 75 În al doilea rând și fără a fi necesară pronunțarea cu privire la caracterul său operant, trebuie analizat argumentul reclamanților potrivit căruia decizia atacată nu ar fi o „lege”, în sensul articolului 8 din cartă, care permite să se stabilească elementele esențiale ale prelucrării datelor cu caracter personal ale reclamanților.

- 76 Trebuie amintit că, potrivit articolului 8 din cartă, „[o]rice persoană are dreptul la protecția datelor cu caracter personal care o privesc” și că „[a]semenea date trebuie tratate în mod corect, în scopurile precizate și pe baza consimțământului persoanei interesate sau în temeiul unui alt motiv legitim prevăzut de lege”.
- 77 Articolul 52 alineatul (1) din cartă prevede de asemenea că „[o]rice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta cartă trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți”.
- 78 Articolul 52 alineatul (3) din cartă prevede, pe de altă parte, că, „[î]n măsura în care prezenta cartă conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, înțelesul și întinderea lor sunt aceleași ca și cele prevăzute de convenția menționată. Această dispoziție nu împiedică dreptul Uniunii să confere o protecție mai largă”.
- 79 Or, articolul 8 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), prevede că „[o]rice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private” și că „nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora”. Prin urmare, pentru interpretarea articolului 8 din cartă trebuie să se țină seama de articolul 8 din CEDO, ca prag minim de protecție, în măsura în care aceste două dispoziții conțin drepturi echivalente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 aprilie 2014, *Digital Rights Ireland și alții*, C-293/12 și C-594/12, EU:C:2014:238, punctul 54).
- 80 În temeiul jurisprudenței Curții și al celei a Curții Europene a Drepturilor Omului (denumită în continuare „Curtea EDO”), cerința potrivit căreia orice ingerință în exercitarea drepturilor fundamentale trebuie să fie „prevăzută de lege”, în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă și al articolului 8 paragraful 2 din CEDO, implică nu numai că măsura care prevede ingerința trebuie să aibă un temei juridic în dreptul intern, ci și că acest temei juridic trebuie să aibă anumite calități de accesibilitate și de previzibilitate, așa încât să se evite riscul de arbitrar (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 martie 2017, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, punctul 38, Curtea EDO, Hotărârea din 26 aprilie 1979, *Sunday Times împotriva Regatului Unit*, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, § 49, și Hotărârea din 4 decembrie 2015, *Roman Zakharov împotriva Rusiei*, CE:ECHR:2015:1204JUD004714306, § 228).
- 81 În plus, din jurisprudența Curții EDO reiese că termenul „lege” din expresia „prevăzut de lege”, care figurează, printre altele, la articolul 8 paragraful 2 din CEDO, trebuie înțeles în accepțiunea sa materială, iar nu formală. Acesta include, așadar, atât dreptul scris, cât și dreptul nescris și nu se limitează la textele legislative, ci include și actele și instrumentele juridice de rang inferior. În concluzie, „legea” este textul în vigoare, astfel cum a fost interpretat de instanțele competente (a se vedea în acest sens Curtea EDO, Hotărârea din 26 aprilie 1979, *Sunday Times împotriva Regatului Unit*, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, § 47, și Hotărârea din 8 aprilie 2021, *Vavříčka și alții împotriva Republicii Cehe*, CE:ECHR:2021:0408JUD004762113, § 269).
- 82 Prin urmare, împrejurarea că decizia atacată nu constituie o normă de rang legislativ, adoptată în urma unei dezbateri parlamentare, nu poate fi suficientă pentru a considera că ea nu constituie o „lege” în sensul articolului 8 din cartă, interpretat în lumina articolului 8 din CEDO.

- 83 Desigur, reiese de asemenea din jurisprudența Curții EDO că, pentru a răspunde cerințelor de calitate ale legii, dreptul intern trebuie să ofere o anumită protecție împotriva atingerilor arbitrare aduse de autoritățile publice drepturilor garantate de CEDO și că, atunci când este vorba despre chestiuni care țin de drepturile fundamentale, legea ar fi contrară preeminenței dreptului, unul dintre principiile fundamentale ale unei societăți democratice consacrate de CEDO, dacă puterea de apreciere acordată executivului nu ar cunoaște limite. În consecință, aceasta trebuie să definească limitele și modalitățile de exercitare ale unei asemenea puteri cu o claritate suficientă [a se vedea Curtea EDO, Hotărârea din 15 martie 2022, *Communauté genevoise d'action syndicale (CGAS) împotriva Elveției*, CE:ECHR:2022:0315JUD002188120, § 78 și jurisprudența citată].
- 84 Totuși, în speță, în măsura în care decizia atacată constituie ea însăși o „lege” în sensul articolului 8 din cartă, interpretat în lumina articolului 8 din CEDO, nu se poate considera că Parlamentul avea nevoie de o autorizare expresă din partea legiuitorului Uniunii pentru a putea adopta asemenea măsuri, care își au temeiul în articolul 232 TFUE și în articolul 25 alineatul (2) din Regulamentul său de procedură.
- 85 În plus, în speță, după cum arată Parlamentul, decizia atacată îndeplinește criteriile de accesibilitate și de previzibilitate impuse pentru a evita riscul de arbitrar.
- 86 În acest context, trebuie subliniat că decizia atacată prevede norme clare și precise care reglementează conținutul și aplicarea măsurii respective și că furnizează, printre altele, persoanelor vizate garanții suficiente care permit protejarea în mod eficient a datelor lor cu caracter personal împotriva riscurilor de abuz, precum și împotriva oricărui acces și a oricărei utilizări ilicite a acestor date (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 8 aprilie 2014, *Digital Rights Ireland și alții*, C-293/12 și C-594/12, EU:C:2014:238, punctul 54 și jurisprudența citată).
- 87 Astfel, din considerentele (22)-(25) și din articolul 4 din decizia atacată reiese că persoanele ale căror date cu caracter personal sunt prelucrate de Parlament pe baza acestei decizii sunt protejate în temeiul Regulamentului (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO 2018, L 295, p. 39).
- 88 În sfârșit, trebuie arătat, astfel cum a procedat Parlamentul, că argumentul reclamanților potrivit căruia articolul 25 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Parlamentului nu poate constitui temeiul adoptării unor măsuri contrare Statutului deputaților sau Protocolului nr. 7 nu privește problema temeiului juridic adecvat al deciziei atacate, ci problema legalității acestei decizii în raport cu dispozițiile menționate, care va fi examinată în cadrul celui de al doilea motiv de mai jos.
- 89 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se constate că articolul 25 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Parlamentului constituia un temei juridic valabil pentru adoptarea deciziei atacate.
- 90 Prin urmare, primul motiv trebuie respins ca nefondat.

2. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor libertății și independenței deputaților, precum și pe încălcarea imunităților care le sunt conferite de tratat

- 91 Al doilea motiv al reclamanților cuprinde două aspecte, întemeiate, pe de o parte, pe încălcarea articolului 2 din Statutul deputaților, care consacră principiile libertății și independenței deputaților europeni, și, pe de altă parte, pe încălcarea imunităților conferite acestor deputați, în special prin Protocolul nr. 7.

a) Cu privire la primul aspect, întemeiat pe caracterul contrar al deciziei atacate în raport cu principiile libertății și independenței membrilor Parlamentului

- 92 Reclamanții consideră că decizia atacată este foarte constrângătoare și aduce o atingere gravă principiului exercitării libere și independente a mandatului de membru al Parlamentului, astfel cum este consacrat la articolul 2 din Statutul deputaților, în măsura în care, ca urmare a deciziei menționate, ei ar putea fi împiedicați să își desfășoare activitatea și să își exercite misiunea de reprezentare, ceea ce ar risca să afecteze negativ echilibrul puterilor și libera exercitare a democrației.
- 93 În această privință, reclamanții amintesc că refuzul accesului în clădirile Parlamentului, prevăzut de decizia atacată în cazul neprezentării unui certificat COVID valabil, se aplică indiferent de motivul acestei neprezentări. De fapt, un deputat s-ar putea afla în imposibilitatea de a prezenta un certificat COVID valabil întrucât nu dispune sau nu dorește să dispună de acesta, dar și pentru că l-a uitat sau l-a pierdut ori pentru că smartphone-ul său nu funcționează în momentul controlului. Pe de altă parte, aceștia subliniază că membrii Parlamentului care nu dispun de un certificat de vaccinare sau de un certificat de vindecare vor trebui să fie testați cel puțin la fiecare două zile, din cauza duratei de valabilitate limitate a acestor teste. În plus, ar trebui prevăzută o perioadă de așteptare considerabilă între momentul testului și momentul în care va fi generat codul cu răspuns rapid (denumit în continuare „codul QR”). Prin urmare, dacă doresc să se deplaseze la Parlament luni dimineața, reclamanții nu ar avea altă opțiune decât să efectueze aceste teste în zilele lor libere și ar fi în imposibilitatea practică de a realiza un test în săptămânile „roșii” de sesiuni plenare și „roz” de triloguri, întrucât, în aceste săptămâni, dezbaterile se încheie seara târziu și se reiau dimineața devreme.
- 94 Parlamentul contestă aceste argumente.
- 95 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în temeiul articolului 2 alineatul (1) din Statutul deputaților, „deputații sunt liberi și independenți”. De asemenea, articolul 2 din Regulamentul de procedură al Parlamentului prevede, printre altele, că deputații își exercită mandatul în mod liber și independent. Principiul mandatului liber și independent al deputaților este un principiu comun sistemelor parlamentare democratice, care constituie un element esențial al democrației reprezentative pe care se întemeiază funcționarea Uniunii, în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) TFUE. Acest principiu include dreptul deputaților europeni de a avea un acces neîngrădit în clădirile Parlamentului pentru a putea participa în mod activ la lucrările comisiilor și delegațiilor Parlamentului, în conformitate cu articolul 5 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Parlamentului.
- 96 Decizia atacată constituie, astfel, o ingerință în exercitarea mandatului deputaților europeni, întrucât le impune o condiție suplimentară pentru a putea avea acces în clădirile Parlamentului, și anume obligația de a prezenta un certificat COVID valabil.

- 97 Totuși, trebuie subliniat că principiul mandatului liber și independent al deputaților nu este un principiu absolut și că poate fi supus anumitor limitări, în special de către Parlament, în temeiul competenței sale de organizare internă prevăzute la articolul 232 TFUE, atunci când aceasta urmărește un scop legitim.
- 98 Orice ingerință în principiul mandatului liber și independent al deputaților sau orice limitare a acestuia trebuie să respecte însă principiul proporționalității, ca principiu general al dreptului Uniunii. Acest principiu impune ca actele adoptate de instituțiile Uniunii să fie adecvate și necesare pentru atingerea scopului urmărit, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 octombrie 2001, *Martinez și alții/Parlamentul*, T-222/99, T-327/99 și T-329/99, EU:T:2001:242, punctul 215 și jurisprudența citată).
- 99 În primul rând, după cum reiese în special din considerentele (1)-(11) ale deciziei atacate, aceasta are un scop legitim, care urmărește să concilieze două interese concurente într-un context de pandemie, și anume continuitatea activităților Parlamentului, pe de o parte, și sănătatea persoanelor prezente în interiorul clădirilor Parlamentului, pe de altă parte.
- 100 Într-adevăr, pe de o parte, Parlamentul este obligat să asigure continuitatea activităților sale care decurg din tratate. Astfel, în timpul pandemiei de COVID-19, capacitatea operațională a Parlamentului, în special activitatea sa legislativă și bugetară, a trebuit menținută. În acest scop, Parlamentul a adoptat măsuri extraordinare, întemeiate pe titlul XIIIa din Regulamentul său de procedură, constând, printre altele, în punerea în aplicare a unor metode de participare la distanță. Totuși, așa cum reiese din articolul 237a din Regulamentul de procedură al Parlamentului, asemenea măsuri extraordinare trebuie, prin definiție, să fie limitate în timp. Prin urmare, Parlamentul era obligat să își reia cât mai repede posibil activitățile într-un format obișnuit, respectiv cu prezența fizică a deputaților, pentru a asigura funcționarea normală a Parlamentului ca instituție a Uniunii ai cărei membri sunt aleși în mod democratic.
- 101 Pe de altă parte, Parlamentul, în temeiul obligației sale de sollicitudine și al obligației sale care decurge în special din articolul 1e alineatul (2) din statut, aplicabil de asemenea agenților temporari ai Uniunii în temeiul articolului 10 din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene (denumit în continuare „RAA”), trebuie să asigure sănătatea și siguranța funcționarilor și celorlalți agenți ai Uniunii. Fără a merge până la o obligație de rezultat, o astfel de obligație a instituțiilor Uniunii, în calitatea lor de angajator, de a asigura siguranța personalului lor se impune cu o rigoare deosebită, iar marja de apreciere a administrației în materie este, fără a fi inexistentă, redusă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 martie 1990, *Grifoni/Comisia*, C-308/87, EU:C:1990:134, punctul 14, și Hotărârea din 12 mai 2011, *Missir Mamachi di Lusignano/Comisia*, F-50/09, EU:F:2011:55, punctul 126). Situația este aceeași în ceea ce privește obligația de a asigura sănătatea personalului aflat în serviciul Uniunii. Prin urmare, în măsura în care prezența deputaților în clădirile Parlamentului implică faptul că aceștia vor fi în contact cu personalul acestei instituții, respectarea obligației de a asigura sănătatea personalului menționat presupunea, pentru Parlament, să se asigure că o astfel de revenire la o activitate normală este posibilă fără efecte nefaste generalizate asupra sănătății persoanelor prezente în incintele sale, care includ personalul acestei instituții.

102 În această privință, după cum reiese din considerentul (13) al deciziei atacate, serviciul medical al Parlamentului a considerat următoarele:

„[P]rezența crescută a persoanelor în clădirile Parlamentului, creșterea numărului de deplasări ca urmare a reluării misiunilor, frecvența crescută a contactelor apropiate în timpul întâlnirilor față în față și creșterea incidenței COVID-19 în societate conduc la un risc mai mare de introducere a virusului în Parlamentul European și la un risc crescut de transmitere a COVID-19 la nivel intern, precum și de carantină. În plus, în calitate de organizație internațională și de instituție accesibilă publicului, Parlamentul European trebuie să țină seama de călătoriile internaționale frecvente ca factor de risc suplimentar care ar putea face din acesta un focar de transmitere. În consecință, ar trebui luată în considerare situația sanitară la nivelul Uniunii, iar nu numai situația la nivelul statelor membre în care Parlamentul își are sediul sau locurile de desfășurare a activității.”

103 În plus, astfel cum reiese din considerentul (14) al deciziei atacate, datele furnizate de serviciul medical al Parlamentului arată că, în cursul primelor două săptămâni și jumătate din luna septembrie 2021, au fost înregistrate mai multe cazuri de contact apropiat cu persoane care au avut un test PCR pozitiv pentru COVID-19 decât în orice altă lună anterioară începând din luna noiembrie 2020 și că această tendință s-a menținut pe tot parcursul lunii septembrie 2021 și al primei săptămâni din luna octombrie 2021.

104 Prin urmare, având în vedere ceea ce precedă, trebuie să se considere că decizia atacată urmărește un obiectiv legitim și că nu constituie un instrument vădit inadecvat în vederea atingerii acestui obiectiv, având în vedere informațiile de care dispunea Parlamentul la momentul adoptării acestei decizii.

105 În al doilea rând, trebuie analizat dacă decizia atacată constituie o ingerință disproporționată sau nerezonabilă în libertatea mandatului deputaților și dacă nu aduce atingere însuși conținutului acestui drept (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 martie 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, punctul 148 și jurisprudența citată).

106 În această privință, astfel cum amintește Parlamentul, în întreaga Uniune există un acces universal, rapid și abordabil la vaccinuri și la testele de depistare a COVID-19, ceea ce constituie temeiul eliberării certificatelor COVID. Prin urmare, prezentarea unui certificat COVID de către deputații care intră în clădirile Parlamentului nu poate fi înțeleasă ca o ingerință disproporționată și nerezonabilă în exercitarea mandatului liber, având în vedere obiectivul legitim al deciziei atacate de a proteja viața și sănătatea persoanelor prezente în incintele Parlamentului și asigurând în același timp revenirea acestuia la o activitate normală.

107 Trebuie amintit de asemenea că Parlamentul a instituit măsuri pentru a le oferi deputaților săi sprijinul necesar care să le permită să se conformeze noilor cerințe de acces, în cazul în care nu ar deține un certificat COVID, precum posibilitatea de a fi testați la fața locului, gratuit, în cele trei locuri de desfășurare a activității sale.

108 În plus, decizia atacată se limitează la ceea ce este strict necesar pentru a asigura revenirea la activitățile normale ale Parlamentului. De fapt, potrivit avizului medicului consultant al Parlamentului din 10 octombrie 2021, revenirea la o activitate normală a Parlamentului ar conduce în mod inevitabil la creșterea numărului de cazuri de COVID-19 și de carantină. Or, potrivit aceluiași aviz, astfel de riscuri ar putea fi reduse prin măsuri precum cea prevăzută în decizia atacată. În ceea ce privește protecția datelor cu caracter personal, cu ocazia verificării

certificatelor COVID la intrările în clădirile Parlamentului este afișat un număr minim de date cu caracter personal, așa cum reiese din elementele de probă furnizate de Parlament (a se vedea punctul 177 de mai jos).

- 109 În plus, trebuie arătat că decizia atacată nu are caracter permanent. Articolul 6 din decizia atacată prevede, astfel, că aceasta încetează să se aplice la 31 ianuarie 2022, cu excepția cazului în care este reînnoită, modificată sau abrogată, și că este revizuită periodic în raport cu evoluția situației sanitare.
- 110 Pe de altă parte, după cum arată Parlamentul, decizia atacată permite încetarea măsurilor extraordinare și permite membrilor Parlamentului să își exercite din nou drepturile prin revenirea la activitățile la fața locului, cu mult mai puține restricții de exercitare a mandatului lor liber și independent decât în cadrul unei proceduri de participare la distanță.
- 111 În sfârșit, trebuie arătat, așa cum a procedat Parlamentul, că reclamanții nu au indicat nicio măsură alternativă care ar fi mai puțin intruzivă, atingând totodată obiectivul urmărit într-un mod similar. În această privință, reclamanții nu au dovedit că reluarea activităților Parlamentului cu prezență fizică, fără nicio obligație de a prezenta un certificat COVID pentru a putea intra în clădirile Parlamentului, ar permite să se contribuie în același mod la obiectivul privind asigurarea sănătății personalului.
- 112 Totuși, reclamanții invocă mai multe consecințe negative ale deciziei atacate asupra situației lor (a se vedea punctul 93 de mai sus).
- 113 În primul rând, în măsura în care reclamanții invocă un prejudiciu ca urmare a refuzului de a prezenta un certificat COVID valabil sau a uitării acestui certificat, trebuie arătat că prejudiciul pe care îl invocă nu ar rezulta din efectele produse prin însăși decizia atacată, ci din alegerea lor de a nu prezenta un asemenea certificat, ei nesușținând că se află în imposibilitatea de a proceda astfel (Ordonanța din 8 decembrie 2021, D’Amato și alții/Parlamentul, T-722/21 R, nepublicată, EU:T:2021:874, punctul 23).
- 114 În al doilea rând, trebuie arătat că articolul 5 alineatul (2) din decizia atacată dă Secretarului General al Parlamentului posibilitatea de a acorda derogări referitoare la obligația de a prezenta un asemenea certificat pentru a intra în clădirile Parlamentului, pentru a ține seama de anumite situații specifice.
- 115 În al treilea rând, în măsura în care reclamanții susțin că s-ar putea afla în imposibilitatea de a prezenta un certificat COVID valabil din cauza unor probleme tehnice legate, de exemplu, de utilizarea unui smartphone, trebuie amintit că certificatul COVID este acceptat în format hârtie și în format digital, astfel încât aceste probleme tehnice ar trebui, în principiu, să poată fi evitate.
- 116 În al patrulea rând, reclamanții susțin că ar fi obligați să se supună testării în mod foarte frecvent, chiar și în zilele lor libere, și că ar fi imposibil să fie testați în zilele de lucru foarte aglomerate.
- 117 Fără a fi necesară pronunțarea cu privire la admisibilitatea acestui argument, în ceea ce privește situația reclamanților care nu ar fi nici vaccinați, nici vindecați, trebuie să se constate că Parlamentul oferă deputaților săi, în cele trei locuri de desfășurare a activității sale, sprijinul necesar pentru a le permite să se conformeze noilor cerințe de acces în cazul în care nu ar deține un certificat COVID valabil. Astfel, Parlamentul a instituit posibilitatea testării la fața locului, gratuit, în cele trei locuri de desfășurare a activității sale. Această posibilitate a fost, de altfel,

comunicată întregului personal al Parlamentului la 28 octombrie 2021, respectiv înainte de intrarea în vigoare a deciziei atacate. În plus, este de asemenea posibil să fie prezentat rezultatul negativ al unui test PCR efectuat în Belgia, în Luxemburg sau în Franța pentru a putea intra în clădirile Parlamentului. În sfârșit, deși inițial durata de validitate a rezultatelor testelor PCR era de două zile calendaristice de la data testului, durata de validitate a unui test PCR a fost prelungită la 72 de ore de la realizarea testului menționat, începând cu 22 noiembrie 2021 și până la 27 ianuarie 2022, în temeiul deciziei Secretarului General al Parlamentului din 19 noiembrie 2021.

- 118 În al cincilea rând, în ceea ce privește argumentul reclamanților potrivit căruia decizia atacată ar implica de asemenea o atingere directă adusă competenței lor de reprezentare în calitate de deputați aleși în Parlament și capacității lor de a lucra în mod util și eficient, întrucât se aplică și asistenților lor și personalului Parlamentului, trebuie arătat, așa cum a procedat Parlamentul, că reclamanții nu prezintă niciun argument specific de natură să stabilească faptul că aceste persoane nu ar fi în măsură să se conformeze în timp util condițiilor de acces impuse prin decizia atacată.
- 119 În sfârșit, în al șaselea rând, reclamanții arată că, în Franța, amendamentele prin care se urmărește condiționarea accesului deputaților și al senatorilor în clădirile Adunării Naționale și ale Senatului de prezentarea unui certificat COVID au fost, toate, respinse, printre altele, în urma unei decizii a Conseil constitutionnel (Consiliul Constituțional, Franța) din 11 mai 2020, care amintește că mai multe dispoziții ale Constituției franceze impun respectarea libertății membrilor Parlamentului în exercitarea mandatului lor și că unui parlamentar nu i s-ar putea refuza niciodată accesul în hemiciclu.
- 120 Este suficient să se amintească, în această privință, că Parlamentul, ale cărui clădiri se situează nu numai în Franța, ci și în Belgia și în Luxemburg, dispune de un temei juridic autonom pentru a adopta măsuri de organizare internă precum cele care au fost introduse prin decizia atacată, în temeiul articolului 232 TFUE și al articolului 25 alineatul (2) din Regulamentul său de procedură, astfel încât nu poate fi ținut de aprecierile efectuate la nivelul unui anumit stat membru.
- 121 Având în vedere ceea ce precedă, este necesar să se concluzioneze că niciunul dintre argumentele invocate de reclamanți nu permite să se stabilească faptul că decizia atacată ar aduce o atingere disproporționată sau nerezonabilă exercitării libere și independente a mandatului de deputat și nici că ar fi repus în discuție însuși conținutul acestei exercitări.
- 122 Prin urmare, primul aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins ca nefondat.

b) Cu privire la al doilea aspect, întemeiat în esență pe încălcarea imunităților conferite deputaților prin Protocolul nr. 7

- 123 Reclamanții consideră că decizia atacată aduce atingere și articolului 7 primul paragraf din Protocolul nr. 7, care ar avea ca efect să interzică statelor membre crearea de restricții administrative privind libertatea de deplasare a deputaților europeni. Această dispoziție ar trebui interpretată în lumina articolului 4 alineatul (3) ultimul paragraf TUE, în sensul că interzice orice măsură care ar putea pune în pericol realizarea obiectivelor Uniunii, inclusiv măsuri care ar putea constitui un obstacol în calea funcționării instituțiilor Uniunii.

- 124 Pe de altă parte, potrivit reclamanților, deși se adresează în mod formal statelor membre, nu ar exista nicio îndoială că articolul 7 primul paragraf din Protocolul nr. 7 se aplică și instituțiilor Uniunii atunci când adoptă ele însele măsuri restrictive, precum decizia atacată. Astfel, această dispoziție ar trebui interpretată în lumina dispozițiilor cartei și în special a articolelor privind protecția vieții private și a dreptului la integritate fizică. Pe de altă parte, din articolul 18 din Protocolul nr. 7 și din articolul 5 din Regulamentul de procedură al Parlamentului ar reieși că acesta trebuie să acționeze de comun acord cu statele membre pentru a asigura punerea în aplicare a Protocolului nr. 7. În special, ar reveni Parlamentului sarcina de a asigura independența deputaților în îndeplinirea atribuțiilor care le revin și de a proteja dreptul lor de a participa în mod activ la lucrările comisiilor și delegațiilor Parlamentului.
- 125 Parlamentul contestă aceste argumente.
- 126 Articolul 7 din Protocolul nr. 7 prevede că „[n]u se impun niciun fel de restricții administrative sau de altă natură în privința liberei circulații a membrilor Parlamentului European spre locul de desfășurare a reuniunii Parlamentului European sau la întoarcere”.
- 127 Trebuie analizat dacă, astfel cum susțin reclamanții, această dispoziție împiedică Parlamentul să adopte măsuri care vizează restrângerea sau condiționarea accesului în clădirile sale, precum cea prevăzută de decizia atacată.
- 128 În această privință, trebuie arătat mai întâi că, așa cum recunosc reclamanții, Protocolul nr. 7 se adresează în primul rând statelor membre, iar nu instituțiilor Uniunii.
- 129 În continuare, după cum susțin reclamanții, articolul 18 din Protocolul nr. 7 prevede că, „[î]n aplicarea prezentului protocol, instituțiile Uniunii acționează de comun acord cu [...] statel[e] membre [...]”. Articolul 5 din Regulamentul de procedură al Parlamentului prevede printre altele că deputații se bucură de privilegiile și de imunitățile prevăzute în Protocolul nr. 7 și că, „[î]n scopul îndeplinirii atribuțiilor lor parlamentare, toți deputații au dreptul să participe în mod activ la lucrările comisiilor și delegațiilor Parlamentului în conformitate cu dispozițiile Regulamentului de procedură”.
- 130 Totuși, nu reiese nicidecum din aceste dispoziții, chiar interpretate în lumina dispozițiilor cartei referitoare, printre altele, la drepturile la respectarea vieții private și la integritate fizică, că Parlamentul nu ar fi competent să adopte măsuri de organizare internă, precum cele prevăzute în decizia atacată, în temeiul articolului 25 alineatul (2) din Regulamentul său de procedură. Dimpotrivă, articolul 5 din Regulamentul de procedură prevede expres că dreptul deputaților de a participa în mod activ la lucrările comisiilor și delegațiilor Parlamentului trebuie exercitat „în conformitate cu dispozițiile Regulamentului de procedură”.
- 131 În plus, după cum reiese din articolul 176 alineatul (1) ultimul paragraf din Regulamentul de procedură al Parlamentului, „Președintele poate sancționa un deputat în cazul în care prezentul regulament de procedură sau o decizie adoptată de Birou în temeiul articolului 25 prevede aplicarea prezentului articol”. O astfel de dispoziție ar fi ea însăși nelegală dacă ar trebui reținută interpretarea Protocolului nr. 7 propusă de reclamanți. Or, trebuie subliniat că reclamanții nu au invocat nelegalitatea Regulamentului de procedură al Parlamentului în temeiul articolului 277 TFUE.

- 132 În sfârșit, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, privilegiile și imunitățile recunoscute Uniunii prin Protocolul nr. 7 nu prezintă decât un caracter funcțional, întrucât urmăresc să evite crearea unui obstacol în calea funcționării și a independenței Uniunii. În consecință, aceste privilegii și imunități sunt acordate exclusiv în interesul Uniunii. Situația este în mod necesar aceeași în ceea ce privește imunitatea membrilor Parlamentului: aceasta are ca obiect să evite orice obstacol în calea bunei funcționări a instituției ai cărei membri sunt, așadar, în calea exercitării competențelor acestei instituții (a se vedea Ordonanța din 30 septembrie 2011, Gollnisch/Parlamentul, T-346/11 R, nepublicată, EU:T:2011:553, punctul 23 și jurisprudența citată). În același sens, articolul 5 alineatul (2) a doua teză din Regulamentul de procedură al Parlamentului prevede că „[i]munitatea parlamentară nu este un privilegiu personal al deputaților, ci o garanție pentru independența Parlamentului în ansamblu și a membrilor săi”.
- 133 Prin urmare, ținând seama de considerațiile care precedă, trebuie să se constate că decizia atacată nu constituie o încălcare a Protocolului nr. 7 și nici, în special, a articolului 7 din acesta.
- 134 În consecință, al doilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie de asemenea respins ca nefondat, precum și al doilea motiv în totalitate.

3. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor generale referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal

- 135 Al treilea motiv invocat de reclamanți este împărțit în două aspecte, întemeiate, în primul rând, pe încălcarea principiului privind limitarea scopurilor prelucrării datelor și a principiului legalității și, în al doilea rând, pe încălcarea principiilor loialității, transparenței și reducerii la minimum.

a) Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea principiului privind limitarea scopurilor prelucrării datelor și a principiului legalității

- 136 Reclamanții amintesc că, în temeiul principiului limitării scopurilor, datele cu caracter personal trebuie colectate în scopuri determinate, explicite și legitime și nu pot fi prelucrate ulterior într-un mod diferit. Astfel, operatorul ar putea extinde scopurile inițiale ale prelucrării numai în cazuri excepționale, enumerate limitativ la articolul 6 din Regulamentul 2018/1725.
- 137 Prin urmare, pentru ca datele cu caracter personal care figurează pe certificatele lor COVID să poată fi utilizate în scopul de a avea acces în clădirile Parlamentului, ar fi necesar din punct de vedere legal ca ele să fi fost colectate în acest scop.
- 138 Or, pe de o parte, reclamanții subliniază că Regulamentul 2021/953 prevede numai prelucrarea datelor pentru a facilita exercitarea dreptului la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pe durata pandemiei de COVID-19. Pe de altă parte, ar reieși în mod clar din considerentul (48) al Regulamentului 2021/953 că statele membre care doresc să utilizeze datele cu caracter personal care sunt prelucrate în cadrul punerii în aplicare a certificatului COVID în alte scopuri decât cele prevăzute de Regulamentul 2021/953 trebuie să prevadă pentru aceasta un temei juridic intern specific. Acest principiu ar fi fost amintit de asemenea recent în Avizul comun nr. 04/2021 al Comitetului european pentru protecția datelor (CEPD) și al Autorității Europene pentru Protecția Datelor (AEPD) privind Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind cadrul pentru eliberarea, verificarea și acceptarea certificatelor interoperabile de vaccinare, testare și vindecare pentru a facilita libera circulație pe durata

pandemiei de COVID-19 (certificatul verde digital) (denumit în continuare „Avizul comun nr. 04/2021”), precum și de AEPD în orientările sale „privind revenirea la locul de muncă și depistarea stării de imunitate sau de infectare cu COVID de către instituțiile europene”.

- 139 În plus, în Belgia, unde deputații vor trebui cel mai adesea să fie testați, reglementarea belgiană nu ar menționa accesul la locul de muncă sau în parlamentele țării printre scopurile prelucrării datelor cu caracter personal legate de certificatul COVID. O astfel de utilizare ar fi chiar înlăturată în mod explicit, întrucât ar conduce la o obligație de vaccinare disimulată. De asemenea, în Franța, utilizarea unui certificat COVID ar fi fost înlăturată în mod expres în ceea ce privește accesul la adunările parlamentare.
- 140 În sfârșit, reclamanții subliniază că niciuna dintre excepțiile prevăzute la articolul 6 din Regulamentul 2018/1725 nu se aplică în speță și că, prin urmare, Parlamentul nu se poate întemeia pe niciuna dintre aceste excepții pentru a justifica „prelucrarea într-un alt scop compatibil”.
- 141 Prin urmare, potrivit reclamanților, în lipsa unui temei juridic național care să autorizeze în mod expres prelucrarea datelor medicale referitoare la vaccinare, la testări sau la vindecare pentru a condiționa accesul la locul de muncă și la adunările parlamentare, prelucrarea datelor cu caracter personal efectuată de Parlament încalcă principiul limitării scopurilor prelucrării și este, așadar, ilegală.
- 142 Parlamentul contestă aceste argumente.
- 143 Mai întâi, trebuie amintit că, potrivit articolului 4 alineatul (1) din decizia atacată, „datele cu caracter personal extrase din certificat sau din certificatul echivalent în procesul de citire a codului sunt prelucrate în conformitate cu Regulamentul (UE) 2018/1725”. Or, potrivit articolului 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul 2018/1725, care prevede principiul limitării scopurilor, datele cu caracter personal sunt „colectate în scopuri determinate, explicite și legitime și nu sunt prelucrate ulterior într-un mod incompatibil cu aceste scopuri”.
- 144 Scopurile prelucrării datelor cu caracter personal pe care le conțin certificatele COVID sunt definite la articolul 10 alineatul (2) din Regulamentul 2021/953, care prevede următoarele:
- „În scopul prezentului regulament, datele cu caracter personal pe care le conțin certificatele eliberate în temeiul prezentului regulament se prelucrează numai în scopul accesării și al verificării informațiilor incluse în certificat pentru a facilita exercitarea dreptului de liberă circulație pe teritoriul Uniunii pe durata pandemiei de COVID-19. După sfârșitul perioadei de aplicare a prezentului regulament, nu mai au loc prelucrări de date.”
- 145 Trebuie arătat în această privință, așa cum a procedat Parlamentul, că articolul 10 alineatul (2) din Regulamentul 2021/953 trebuie interpretat în sensul că „în scopul prezentului regulament” sau, cu alte cuvinte, atunci când pun în aplicare acest regulament, statele membre pot prelucra datele cu caracter personal conținute în certificatele COVID numai pentru a facilita exercitarea dreptului de liberă circulație.
- 146 În schimb, după cum reiese în mod expres din considerentul (48) al Regulamentului 2021/953, „[s]tatele membre pot să prelucreze datele personale în alte scopuri dacă temeiul juridic pentru prelucrarea unor astfel de date în alte scopuri, inclusiv perioadele de păstrare conexe, este prevăzut în dreptul intern, care trebuie să respecte dreptul Uniunii privind protecția datelor și principiile eficacității, necesității și proporționalității, și ar trebui să conțină dispoziții care să

identifice în mod clar domeniul de aplicare și amploarea prelucrării datelor, scopul specific avut în vedere, categoriile de entități care pot verifica certificatul, precum și garanțiile corespunzătoare pentru a preveni discriminarea și abuzurile, ținând seama de riscurile la adresa drepturilor și libertăților persoanelor vizate”.

- 147 Contrar celor susținute de reclamanti, nu se poate deduce din acest considerent că instituțiile Uniunii, precum Parlamentul, în speță, ar fi abilitate să prelucreze datele cu caracter personal pe care le conțin certificatele COVID în alte scopuri decât cele prevăzute de Regulamentul 2021/953 numai în cazul în care un temei juridic prevăzut de dreptul național le autorizează explicit în acest sens.
- 148 De fapt, după cum arată Parlamentul, împrejurarea că a patra teză a considerentului (48) face referire numai la statele membre și la dreptul național, iar nu la instituțiile Uniunii, se poate explica prin faptul că acest regulament este adresat statelor membre, iar nu instituțiilor menționate.
- 149 În continuare, trebuie arătat că, potrivit articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul 2018/1725, temeiurile activităților de prelucrare a datelor cu caracter personal necesare administrării și funcționării instituțiilor trebuie să fie prevăzute în dreptul Uniunii.
- 150 Astfel, prin adoptarea deciziei atacate, Parlamentul a creat un temei juridic în dreptul Uniunii în conformitate cu competența sa de organizare internă care decurge din articolul 232 TFUE, care îi permite să prelucreze datele cu caracter personal conținute în certificatele COVID în scopul accesului în clădirile sale din cele trei locuri de desfășurare a activității Parlamentului, cu respectarea Regulamentului 2018/1725.
- 151 Prin urmare, argumentele reclamanților întemeiate pe reglementarea belgiană sau franceză trebuie respinse ca inoperante, în măsura în care un temei juridic de drept național nu este nicidecum necesar pentru a permite Parlamentului să prelucreze datele cu caracter personal conținute în certificatele COVID în alte scopuri decât cele prevăzute de Regulamentul 2021/953.
- 152 Contrar celor susținute de reclamanti, aceste concluzii nu sunt infirmate nici de Avizul comun nr. 04/2021, nici de „Orientările privind revenirea la locul de muncă și depistarea stării de imunitate sau de infectare cu COVID de către instituțiile europene” ale AEPD.
- 153 Pe de o parte, la punctul 23 din Avizul comun nr. 04/2021, CEPD și AEPD au precizat că „orice utilizare ulterioară posibilă a cadrului și a certificatului verde digital în temeiul dreptului național al statelor membre, care vizează un alt obiectiv decât acela de a facilita dreptul de liberă circulație între statele membre ale Uniunii, nu intră sub incidența propunerii [de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind cadrul pentru eliberarea, verificarea și acceptarea certificatelor interoperabile de vaccinare, testare și vindecare pentru a facilita libera circulație pe durata pandemiei de COVID-19 (certificatul verde digital)] și, prin urmare, a prezentului aviz comun”.
- 154 Pe de altă parte, în ceea ce privește „Orientările privind revenirea la locul de muncă și depistarea stării de imunitate sau de infectare cu COVID de către instituțiile europene” ale AEPD, punctul 6.1 confirmă că noțiunea de „drept intern” în sensul considerentului (48) al Regulamentului nr. 2021/953 trebuie interpretată, în ceea ce privește instituțiile Uniunii, ca

făcând trimitere la articolul 1e alineatul (2) din statut coroborat cu o decizie executivă a unei instituții care introduce măsuri adecvate pentru protejarea drepturilor fundamentale și a intereselor persoanelor vizate.

- 155 În sfârșit, în măsura în care reclamanții invocă o încălcare a articolului 6 din Regulamentul 2018/1725, trebuie să se observe că această dispoziție prevede o derogare de la principiul limitării scopurilor. Astfel, potrivit acestui articol, „[î]n cazul în care prelucrarea în alt scop decât cel pentru care datele cu caracter personal au fost colectate nu se bazează pe consimțământul persoanei vizate sau pe dreptul Uniunii care constituie o măsură necesară și proporțională într-o societate democratică pentru a proteja obiectivele menționate la articolul 25 alineatul (1)”, operatorul trebuie să ia în considerare anumite criterii pentru a stabili dacă prelucrarea în alt scop este compatibilă cu scopul pentru care datele cu caracter personal au fost colectate inițial.
- 156 Or, în speță, astfel cum reiese din considerentul (24) al deciziei atacate, prelucrarea datelor cu caracter personal are ca obiectiv în special protecția sănătății publice. Aceasta urmărește, așadar, un obiectiv de interes public general al Uniunii, menționat la articolul 25 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul 2018/1725, așa încât prelucrarea datelor cu caracter personal avută în vedere în decizia atacată în alt scop decât cel prevăzut de Regulamentul 2021/953 este autorizată de această dispoziție, cu condiția să respecte esența libertăților și a drepturilor fundamentale prevăzute de acest regulament și să constituie o măsură necesară și proporțională într-o societate democratică, aspect care va fi examinat în cadrul celui de al patrulea motiv.
- 157 Având în vedere considerațiile care precedă și sub rezerva examinării proporționalității prelucrării datelor cu caracter personal ale reclamanților avute în vedere de decizia atacată, primul aspect al celui de al treilea motiv trebuie respins ca nefondat.

b) Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea principiilor loialității, transparenței și reducerii la minimum

- 158 Reclamanții amintesc, în primul rând, că principiul prelucrării echitabile și transparente a datelor cu caracter personal impune ca persoana vizată să fie informată cu privire la existența unei operațiuni de prelucrare și la scopurile acesteia. Prin urmare, ei apreciază că utilizarea de către Parlament a datelor cu caracter personal într-un scop diferit de cel pentru care au fost colectate datele respective în temeiul legislației naționale încalcă principiul transparenței, prevăzut la articolul 4 alineatul (1) litera (a) și la articolul 14 din Regulamentul 2018/1725, în măsura în care ei nu au fost informați, cu ocazia colectării datelor lor cu caracter personal, că acestea vor fi utilizate pentru a condiționa accesul la locul lor de muncă.
- 159 În al doilea rând, reclamanții consideră că prelucrarea datelor cu caracter personal efectuată de Parlament cu ocazia punerii în aplicare a deciziei atacate nu respectă principiul reducerii la minimum a datelor prevăzut la articolul 4 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul 2018/1725, în măsura în care articolul 4 alineatul (3) din decizia atacată prevede că datele cu caracter personal referitoare la validitatea certificatului COVID vor fi prelucrate și afișate în cadrul procesului de citire a codului QR al certificatului.
- 160 Astfel, agenții de securitate responsabili cu controlul certificatelor COVID la intrarea în clădirile Parlamentului ar putea deduce cu ușurință tipul de certificat de care beneficiază fiecare persoană, dat fiind că durata maximă de valabilitate este de 2 zile pentru certificatele de testare, de 180 de

zile pentru certificatele de vindecare, iar certificatele de vaccinare nu au o durată maximă de valabilitate. Or, asemenea date referitoare la validitatea certificatelor nu ar fi necesare în scopurile pentru care sunt prelucrate.

- 161 În această privință, ei subliniază că Parlamentul însuși identificase acest risc în documentul intitulat „Măsuri de siguranță pentru combaterea COVID 19 – Studiu de impact asupra protecției datelor” (denumit în continuare „studiul de impact”), însă ar fi apreciat că riscurile inerente erau scăzute, ținând seama de măsurile tehnice și organizaționale pe care le-ar fi adoptat pentru prelucrarea acestor date. Totuși, nu ar reieși nici din decizia atacată, nici din vreo altă notificare către reclamanți că ar fi fost luate măsuri speciale pentru a minimiza aceste riscuri.
- 162 Potrivit reclamanților, ar fi de asemenea foarte posibil ca agenții de securitate să efectueze capturi de ecran ale acestor informații confidențiale. Or, divulgarea acestui tip de date foarte sensibile ar putea avea consecințe foarte grave pentru persoanele vizate, care pot conduce la stigmatizări sau la discriminări la locul lor de muncă. În consecință, prelucrarea datelor cu caracter personal ale reclamanților nu ar putea fi considerată ca fiind loială.
- 163 În al treilea rând, reclamanții se confruntă cu o prelucrare ilegală și neloială a datelor lor cu caracter personal ca urmare a riscului legat de vulnerabilitatea aplicației CovidScanBE utilizate la intrarea în clădirile Parlamentului pentru scanarea codurilor QR ale certificatelor COVID. Acest risc ar fi fost identificat ca risc potențial în studiul de impact. În plus, foarte recent, ar fi fost detectată o lacună de securitate foarte importantă în ceea ce privește validarea și citirea codurilor QR ale certificatelor COVID prin intermediul aplicației CovidScanBE. În această privință, reclamanții subliniază că o acțiune privind măsuri provizorii, având ca obiect dispunerea suspendării aplicației CovidScanBE ca urmare a mai multor încălcări ale Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1), a fost introdusă în fața președintelui tribunal de premiere instance francophone de Bruxelles (Tribunalul de Primă Instanță Francofon din Bruxelles, Belgia), iar acesta a considerat, prin ordonanța din 29 octombrie 2021, că riscul de deficiențe era dovedit suficient pentru a numi un expert independent însărcinat cu examinarea acestor deficiențe și cu constatarea eventualului prejudiciu. În sfârșit, o a doua deficiență a aplicației CovidScanBE ar privi posibilitatea de a avea acces, cu ocazia citirii codului QR al certificatului COVID cu ajutorul modului aplicației aplicabil călătoriilor, la date cu caracter personal sensibile precum numele, prenumele, data vaccinării, tipul de vaccin, țara în care a fost efectuat vaccinul sau numărul de doze primite.
- 164 Prin urmare, potrivit reclamanților, aceste elemente demonstrează că decizia atacată încalcă principiul prelucrării echitabile și transparente a datelor cu caracter personal.
- 165 Parlamentul contestă aceste argumente.
- 166 În primul rând, trebuie amintit că, potrivit articolului 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul 2018/1725, datele cu caracter personal sunt „prelucrate în mod legal, [loial] și transparent față de persoana vizată”.

167 În plus, articolul 15 alineatul (1) din Regulamentul 2018/1725 prevede următoarele:

„În cazul în care date cu caracter personal referitoare la o persoană vizată se colectează de la aceasta, operatorul, în momentul obținerii acestor date cu caracter personal, furnizează persoanei vizate toate informațiile următoare:

[...]

(c) scopurile în care sunt prelucrate datele cu caracter personal, precum și temeiul juridic al prelucrării [...].”

168 Articolul 16 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul 2018/1725 prevede că aceste informații trebuie furnizate și atunci când datele cu caracter personal nu au fost colectate de la persoana vizată.

169 În plus, articolul 16 alineatul (4) din Regulamentul 2018/1725 prevede că, „[î]n cazul în care operatorul intenționează să prelucrez ulterior datele cu caracter personal într-un alt scop decât cel pentru care acestea au fost obținute, operatorul furnizează persoanei vizate, înainte de această prelucrare ulterioară, informații privind scopul secundar respectiv și orice informații suplimentare relevante, în conformitate cu alineatul (2)”.

170 Așadar, contrar celor susținute de reclamanti, din aceste dispoziții reiese că, în cazul prelucrării datelor cu caracter personal în alt scop decât cel pentru care au fost obținute inițial aceste date, revine exclusiv operatorului ulterior al acestor date obligația de a furniza în prealabil persoanelor vizate informații cu privire la acest alt scop și orice informație suplimentară relevantă.

171 Prin urmare, în măsura în care, în speță, așa cum admite Parlamentul, prelucrarea datelor cu caracter personal prevăzută de decizia atacată este o prelucrare ulterioară în alt scop decât cel pentru care au fost obținute datele cu caracter personal, acestuia îi revenea, anterior prelucrării ulterioare respective, obligația de a furniza persoanelor vizate informații cu privire la acest alt scop, în conformitate cu dispozițiile menționate mai sus.

172 Or, din elementele de probă prezentate de Parlament reiese că acesta și-a îndeplinit obligația respectivă.

173 Astfel, după cum reiese din elementele menționate, în primul rând, înainte de prelucrarea datelor în cauză, Parlamentul a publicat, în registrul său public al operațiunilor de prelucrare, registrul nr. 464 privind această operațiune, însoțit de o declarație de confidențialitate. În al doilea rând, la 27 octombrie 2021, acesta a trimis un e-mail membrilor și întregului personal al Parlamentului, informându-i cu privire la scopurile prelucrării. În al treilea rând, astfel cum se precizează la articolul 6 alineatul (1) din decizia atacată, aceasta din urmă a fost „afișată în mod vizibil la toate punctele de acces în clădirile Parlamentului în care se efectuează o verificare”, fapt pe care reclamantii nu îl contestă.

174 Prin urmare, trebuie să se constate că Parlamentul și-a îndeplinit obligațiile care decurg din principiul transparenței și că argumentul reclamanților potrivit căruia ei ar fi trebuit să fie informați, în momentul în care datele lor cu caracter personal au fost colectate inițial, cu privire la faptul că acestea vor fi utilizate în scopul accesului în clădirile Parlamentului trebuie respins ca nefondat.

- 175 În al doilea rând, trebuie amintit că articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul 2018/1725 prevede că „[d]atele cu caracter personal sunt [...] adecvate, relevante și limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopurile în care sunt prelucrate («reducerea la minimum a datelor»)».
- 176 În această privință, trebuie arătat mai întâi că, potrivit articolului 4 alineatele (2) și (4) din decizia atacată, scopul prelucrării datelor rezultate din procesul de citire a codului QR este strict limitat la autorizarea accesului în clădirile Parlamentului și că datele afișate cu ocazia verificării certificatelor COVID nu sunt stocate, înregistrate sau păstrate intern sau extern, nici transmise unui alt organ al Uniunii ori unui terț și nu sunt utilizate în niciun alt scop.
- 177 În continuare, după cum a confirmat Parlamentul în ședință, fără a fi contrazis de reclamanți, în ceea ce privește citirea codurilor QR ale certificatelor COVID ale persoanelor care doresc să intre în clădirile Parlamentului, agenții de securitate ai Parlamentului au primit instrucțiunea de a utiliza aplicația CovidScanBE numai în modul „eveniment”. Or, așa cum reiese din elementele de probă furnizate de Parlament, la utilizarea aplicației CovidScanBE în modul „eveniment” sunt afișate numai valabilitatea certificatului, numele și prenumele persoanei. Situația este aceeași în ceea ce privește aplicația luxemburgheză CovidCheck.lu. De fapt, contrar celor susținute de reclamanți, durata de valabilitate a certificatului nu este afișată, așa încât agenții de securitate nu sunt în măsură să deducă dacă persoana în cauză este vaccinată, dacă a efectuat un test de depistare al cărui rezultat este negativ sau dacă este vindecată de COVID-19.
- 178 În orice caz, chiar presupunând că agenții de securitate ai Parlamentului ar putea să aibă cunoștință de durata de valabilitate a certificatelor și să deducă din aceasta că persoana în cauză este vaccinată, vindecată sau a efectuat un test negativ, acest lucru nu ar avea în mod necesar consecințele grave pe care le invocă reclamanții.
- 179 Astfel, după cum arată Parlamentul, agenții săi sunt formați în spiritul respectării confidențialității activității de prelucrare și au primit instrucțiuni să nu împărtășească datele cu caracter personal la care ar avea acces altor persoane decât cele implicate în controlul accesului în clădiri. Nerespectarea acestor instrucțiuni ar atrage sancțiuni disciplinare sau contractuale. În plus, funcționarii și agenții Parlamentului responsabili cu verificarea certificatelor COVID sunt supuși obligațiilor stricte de respectare a secretului profesional în temeiul articolului 339 TFUE și sunt ținuti de articolul 17 din statut, aplicabil de asemenea agenților temporari în temeiul articolului 11 din RAA, care le interzice, inclusiv după încetarea raporturilor de muncă, „divulga[rea] neautorizat[ă] a informațiilor care [le]-au fost aduse la cunoștință în exercitarea atribuțiilor [lor], cu excepția cazului în care informațiile în cauză au fost deja făcute publice sau sunt accesibile publicului”.
- 180 Pe de altă parte, potrivit informațiilor comunicate de Parlament în ședință, necontestate de reclamanți, nu este posibil din punct de vedere tehnic să se efectueze o captură de ecran cu ocazia unui control al unui certificat COVID prin intermediul uneia dintre aplicațiile utilizate de agenții de securitate ai Parlamentului. Prin urmare, chiar și în ipoteza improbabilă în care, în procesul de citire a codului QR care figurează pe certificatul COVID, ar fi dezvăluite informații privind durata de valabilitate a certificatelor, riscul ca agenții de securitate să poată înregistra informații afișate pe dispozitivul de citire al aplicației pe care o utilizează și ca ei să poată disemina informațiile respective în afara persoanelor abilitate în acest scop trebuie considerat ca fiind foarte redus sau chiar inexistent.

- 181 Deși este adevărat că riscul asociat unei vulnerabilități potențiale a aplicației utilizate a fost identificat în studiul de impact, trebuie arătat că acest risc fusese considerat redus, având în vedere măsurile tehnice și organizatorice adoptate de Parlament în cadrul activităților sale de prelucrare a datelor cu caracter personal, și anume, printre altele, faptul că aplicațiile utilizate nu sunt concepute pentru stocarea datelor cu caracter personal după fiecare control individual, că nu este posibilă exportarea de date cu caracter personal prin aceste aplicații sau că acestea vor fi conectate numai la rețeaua internă securizată a Parlamentului.
- 182 În continuare, în ceea ce privește ordonanța din 29 octombrie 2021 a președintelui tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Tribunalul de Primă Instanță Francofon din Bruxelles), trebuie arătat că, contrar celor susținute de reclamânți, în această ordonanță, președintele instanței menționate nu a constatat nicio deficiență în materie de securitate a aplicației CovidScanBE, ci doar a desemnat un expert judiciar având ca misiune să stabilească dacă nivelul de securizare legat de utilizarea acestei aplicații putea fi considerat suficient. În această privință, după cum arată Parlamentul, din ordonanța menționată reiese că pretensele deficiențe în materie de securitate ale aplicației CovidScanBE decurg din caracterul accesibil pentru public al bazei de date Suspension list, care este administrată de autoritățile belgiene și cu care comunică aplicația. Or, astfel cum a arătat Parlamentul, aceste deficiențe nu privesc datele cu caracter personal care figurează în certificatele prezentate agenților de securitate ai Parlamentului cu ocazia controlului accesului în clădirile Parlamentului, în măsura în care, în temeiul articolului 4 alineatul (4) din decizia atacată, controlul certificatelor COVID de către agenții de securitate ai Parlamentului nu implică niciun transfer de date cu caracter personal din aplicația CovidScanBE către baza de date menționată.
- 183 În sfârșit, în ceea ce privește afirmațiile reclamânților referitoare la modul „călătorie” al aplicației CovidScanBE, acestea trebuie de asemenea înlăturate, în măsura în care, după cum s-a arătat deja mai sus, agenții de securitate ai Parlamentului utilizează în principiu aplicația numai în modul „eveniment”. În orice caz, astfel cum a confirmat Parlamentul în ședință, fără a fi contrazis de reclamânți, utilizarea acestei aplicații în modul „călătorie” indică pe ecran, cu ocazia verificării certificatelor, numai prenumele, numele și data nașterii titularului certificatului COVID, precum și valabilitatea acestuia din urmă.
- 184 Prin urmare, având în vedere considerațiile care precedă, prelucrarea datelor cu caracter personal efectuată de Parlament în temeiul deciziei atacate nu poate fi considerată ilegală sau neloială.
- 185 În consecință, se impune respingerea celui de al doilea aspect al celui de al treilea motiv, precum și a celui de al treilea motiv în totalitate.

4. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat în esență pe încălcarea nejustificată și disproporționată a dreptului la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal, a dreptului la integritate fizică, a dreptului la libertate și la siguranță, precum și a dreptului la egalitate de tratament și la nediscriminare

- 186 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, în primul rând, reclamânții invocă încălcarea dreptului lor la respectarea vieții private și la protecția datelor lor cu caracter personal, a dreptului lor la integritate fizică, la libertate și la siguranță, precum și a dreptului lor la egalitate în fața legii și la nediscriminare. În al doilea rând, aceștia apreciază că atingerea adusă drepturilor și principiilor menționate mai sus este contrară principiului proporționalității, prevăzut la articolul 52 alineatul (1) din cartă.

187 În această privință, reclamanții amintesc importanța drepturilor fundamentale protejate de cartă. Ei amintesc de asemenea că, chiar dacă nu este vorba despre prerogative absolute, orice restrângere adusă acestor drepturi trebuie să fie prevăzută de lege, să respecte substanța acestor drepturi și să respecte principiul proporționalității.

a) Cu privire la pretinsa încălcare a dreptului la respectarea vieții private, a dreptului la protecția datelor cu caracter personal, a dreptului la integritate fizică, a dreptului la libertate și la siguranță, precum și a dreptului la egalitate de tratament și la nediscriminare

188 În primul rând, reclamanții arată că decizia atacată aduce atingere dreptului la integritate fizică, consacrat la articolul 3 alineatul (1) din cartă, în măsura în care aceasta îi obligă pe reclamanții care nu dispun de un certificat de vaccinare sau de vindecare să se supună, la fiecare două zile, unor prelevări nazofaringiene pentru depistarea unei posibile infecții cu SARS-CoV-2. Reclamanții apreciază că aceste prelevări sunt deosebit de invazive, dar și riscante, întemeindu-se pe un comunicat al Academiei Naționale de Medicină (Franța) din 8 aprilie 2021, care raportează existența unor complicații grave, precum „breșe ale etajului anterior de la baza craniului asociate cu riscul de meningită”.

189 În al doilea rând, reclamanții consideră că decizia atacată aduce atingere principiilor egalității și nediscriminării, consacrate la articolele 20 și 21 din cartă, în măsura în care tratează în același mod, pe de o parte, persoanele care se deplasează ocazional la Parlament, și anume vizitatorii, asistenții locali, intervenienții externi, reprezentanții de interese și, pe de altă parte, membrii și personalul Parlamentului, care trebuie să intre în mod regulat în clădirile sale.

190 În plus, reclamanții consideră că aceia dintre ei care nu dispun de un certificat de vaccinare sau de vindecare vor fi discriminați în raport cu persoanele care dispun de un asemenea certificat, întrucât vor trebui să se supună, cel puțin o dată la fiecare două zile, unor teste de depistare pentru a putea să lucreze și să își exercite mandatul.

191 În al treilea rând, reclamanții consideră că, din acest motiv, decizia atacată aduce de asemenea atingere dreptului la consimțământ liber și în cunoștință de cauză cu privire la orice intervenție medicală asupra corpului uman, consacrat la articolul 3 alineatul (2) din cartă, precum și dreptului la libertate, consacrat la articolul 6 din cartă. Astfel, pentru a evita să se supună în mod repetat unei depistări nazofaringiene, care poate fi insurmontabilă pentru un număr mare de persoane, acestea s-ar simți obligate să se vaccineze. Or, reclamanții amintesc că vaccinarea împotriva COVID-19 nu este obligatorie în niciun stat membru al Uniunii, așa încât o asemenea obligație de vaccinare disimulată ar fi contrară dreptului la libertate.

192 În al patrulea rând, reclamanții apreciază că, prin condiționarea accesului la locul de muncă de prezentarea unor date medicale foarte sensibile, precum starea vaccinării, rezultatul unui test de depistare sau dovada vindecării în urma bolii, decizia atacată aduce atingere dreptului la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal. De fapt, în temeiul articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul 2018/1725, prelucrarea datelor privind sănătatea ar fi interzisă, în afară de cazurile excepționale.

193 Parlamentul contestă aceste argumente.

- 194 În primul rând, după cum reiese din examinarea primului motiv, decizia atacată constituie temeiul juridic în dreptul Uniunii care permite adoptarea măsurilor care restrâng drepturile invocate de reclamanți în cadrul primului aspect al celui de al patrulea motiv, așa încât asemenea măsuri trebuie considerate ca fiind „prevăzut[e] de lege” în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă.
- 195 În al doilea rând, trebuie să se constate că decizia atacată nu aduce atingere substanței și nici esenței înseși a drepturilor invocate de reclamanți.
- 196 Astfel, în primul rând, în ceea ce privește pretinsa atingere adusă integrității fizice a reclamanților care nu dispun de un certificat de vaccinare sau de vindecare, ca urmare a obligației acestor reclamanți de a se supune, la intervale regulate, unor teste nazofaringiene pe care le consideră deosebit de invazive, trebuie arătat, mai întâi, că decizia atacată se limitează să condiționeze accesul în clădirile sale de prezentarea unui certificat COVID, fără a impune teste specifice care implică prelevări nazofaringiene. De fapt, pe de o parte, este posibil ca acești reclamanți să efectueze o prelevare din gât în vederea unui test PCR și, pe de altă parte, un test TAR efectuat de un cadru medical este de asemenea posibil, conform articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul 2021/953.
- 197 În ceea ce privește, mai precis, comunicatul Academiei Naționale de Medicină din 8 aprilie 2021, menționat de reclamanți, din acest comunicat reiese, în primul rând, că practica prelevărilor nazofaringiene trebuie rezervată cadrelor medicale formate pentru realizarea acestui act în condiții tehnice riguroase, în al doilea rând, că prelevările din salivă trebuie privilegiate în cazul copiilor, ceea ce nu este aplicabil reclamanților, și, în al treilea rând, că utilizatorii de autoteste trebuie atenționați în legătură cu pericolele legate de autoprelevare. Or, așa cum arată Parlamentul, acest gen de complicații inerente autotestelor ar fi unul dintre motivele pentru care Parlamentul nu le acceptă pentru acordarea accesului în clădirile sale, fiind admise numai testele TAR efectuate de cadre medicale.
- 198 În sfârșit, trebuie amintit, după cum a procedat Parlamentul, că, în temeiul articolului 5 alineatul (2) din decizia atacată, reclamanții pot depune la Secretarul General al Parlamentului o cerere de derogare de la obligația de a prezenta un certificat COVID valabil în cazuri justificate corespunzător.
- 199 În al doilea rând, în ceea ce privește pretinsa atingere adusă principiilor egalității de tratament și nediscriminării, consacrate la articolele 20 și 21 din cartă, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, acest principiu impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea Hotărârea din 5 iulie 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, punctele 29 și 30, precum și jurisprudența citată).
- 200 În ceea ce privește cerința referitoare la caracterul comparabil al situațiilor, acesta se apreciază în raport cu toate elementele ce le caracterizează. Aceste elemente trebuie să fie determinate și evaluate în special în funcție de obiectul și de finalitatea actului Uniunii care instituie distincția în cauză. În plus, trebuie luate în considerare principiile și obiectivele domeniului din care face parte actul în discuție (a se vedea Hotărârea din 19 decembrie 2019, HK/Comisia, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, punctul 67 și jurisprudența citată).
- 201 Or, în speță, așa cum observă Parlamentul, comparabilitatea vizitatorilor externi cu membrii și cu personalul Parlamentului trebuie apreciată în raport cu obiectivul urmărit prin decizia atacată, iar nu în funcție de frecvența cu care aceștia vizitează clădirile Parlamentului. De fapt, în raport cu

obiectivul deciziei atacate, care constă, potrivit considerentului (11) al acestei decizii, în a „furniza garanții suficiente pentru a proteja viața și sănătatea tuturor persoanelor prezente în incintele Parlamentului”, nu se poate considera că reclamanții nu se află într-o situație comparabilă cu cea a oricărei alte persoane care dorește să aibă acces în clădirile Parlamentului, chiar dacă, în cazul acestora, limitarea drepturilor lor cauzată de decizia atacată este mai importantă, în măsura în care are ca efect să condiționeze accesul la locul lor de muncă. Astfel, odată aflați în interiorul clădirilor Parlamentului, riscul de transmitere a COVID-19 pentru deputații și personalul Parlamentului este același ca pentru orice altă persoană care intră în aceste clădiri.

- 202 De asemenea, nu se poate considera că aceia dintre reclamanți care nu dispun de un certificat de vaccinare sau de vindecare ar fi discriminați în raport cu persoanele care dispun de un astfel de certificat. Așadar, decizia atacată nu privilegiază niciunul dintre cele trei certificate menționate la articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul 2021/953, ci se limitează să prevadă controlul validității certificatului COVID care atestă deținerea unuia dintre aceste trei certificate, după cum prevede articolul 1 din decizia menționată.
- 203 Prin urmare, având în vedere obiectivul urmărit prin decizia atacată, nu se poate considera că reclamanții fac obiectul unei inegalități de tratament sau că sunt discriminați în raport cu orice altă persoană care dorește să intre în clădirile Parlamentului sau în raport cu persoanele care dispun de un certificat de vaccinare sau de vindecare.
- 204 În al treilea rând, în măsura în care reclamanții invocă dreptul lor la consimțământ liber și în cunoștință de cauză cu privire la orice intervenție medicală asupra corpului lor, precum și dreptul lor la libertate, trebuie amintit că decizia atacată nu privilegiază niciunul dintre cele trei certificate care dau dreptul la un certificat COVID valabil, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul 2021/953, ci se limitează să condiționeze accesul în clădirile Parlamentului de prezentarea unuia dintre aceste certificate.
- 205 Or, din moment ce Parlamentul a instituit măsuri menite să faciliteze obținerea unui certificat de testare prin intermediul unui test PCR, care poate fi efectuat gratuit în unul dintre centrele de depistare instituite la Bruxelles, la Strasbourg sau la Luxemburg (Luxemburg), recunoscând totodată validitatea unui test PCR realizat în Belgia, în Franța sau în Luxemburg care nu ar fi fost transformat în certificat COVID, nu se poate considera că, pentru persoanele care nu dispun de un certificat de vaccinare și nici de un certificat de vindecare, decizia atacată ar constitui în realitate o obligație de vaccinare disimulată.
- 206 În al patrulea rând, Parlamentul nu contestă faptul că decizia atacată poate constitui o ingerință în dreptul la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal ale reclamanților, consacrate la articolele 7 și 8 din cartă, prin condiționarea accesului reclamanților la locul de muncă de prezentarea unui certificat COVID valabil, care conține date cu caracter personal referitoare la starea de sănătate a persoanelor vizate.
- 207 În această privință, după cum arată reclamanții, prelucrarea unor astfel de date este în principiu interzisă în temeiul articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul 2018/1725, cu excepția cazurilor excepționale enumerate la articolul 10 alineatul (2) din regulamentul menționat. Or, în speță, așa cum arată Parlamentul, considerentul (24) al deciziei atacate precizează că articolul 10 alineatul (2) literele (g) și (i) din Regulamentul 2018/1725 coroborat cu articolul 5 alineatul (1) litera (a) din acest regulament constituie temeiul juridic pentru prelucrarea datelor cu caracter personal cuprinse în certificatele COVID, întrucât prelucrarea datelor respective este necesară pentru protejarea sănătății publice și pentru limitarea răspândirii COVID-19.

- 208 Pe de altă parte, din niciun element prezentat de reclamânți nu reiese că decizia atacată ar aduce atingere înseși esenței drepturilor pe care le invocă și, în special, dreptului lor la protecția datelor cu caracter personal. Astfel, după cum reiese din cuprinsul punctelor 178-188 de mai sus, Parlamentul a respectat principiul reducerii la minimum a datelor, iar prelucrarea datelor cu caracter personal efectuată în temeiul deciziei atacate nu poate fi considerată ilegală sau neloială.
- 209 În al treilea rând, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă, trebuie să se examineze de asemenea dacă restrângerile, chiar minime, impuse drepturilor invocate de reclamânți, presupunând că acestea sunt stabilite, sunt necesare și răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți, cu respectarea principiului proporționalității.

b) Cu privire la pretinsa încălcare a principiului proporționalității

- 210 Reclamânții solicită Tribunalului să efectueze un control de proporționalitate, astfel cum este prevăzut la articolul 52 alineatul (1) din cartă, în cele trei componente ale sale.
- 211 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că legalitatea deciziei atacate trebuie apreciată numai în lumina elementelor de fapt și de drept existente la momentul adoptării acesteia (Hotărârea din 9 iulie 2007, Sun Chemical Group și alții/Comisia, T-282/06, EU:T:2007:203, punctul 59, și Hotărârea din 26 octombrie 2012, Oil Turbo Compressor/Consiliul, T-63/12, EU:T:2012:579, punctul 29).
- 212 Prin urmare, în speță, trebuie să se examineze caracterul adecvat, necesar și proporțional al deciziei atacate în raport cu obiectivele urmărite prin această decizie și în lumina situației epidemiologice și a cunoștințelor științifice existente la momentul adoptării deciziei atacate.

1) Cu privire la necesitatea măsurilor în cauză

- 213 Într-o primă etapă, reclamânții susțin că decizia atacată nu este necesară pentru atingerea obiectivelor urmărite de aceasta, în special a celui care constă în a împiedica răspândirea COVID-19 în cadrul Parlamentului și în a proteja în acest mod sănătatea deputaților și a membrilor personalului.
- 214 Reclamânții consideră că alte măsuri mai puțin constrângătoare, care erau deja în vigoare, erau suficiente pentru atingerea acestor obiective, în special luarea temperaturii, purtarea măștii, distanțarea socială, aerisirea și ventilarea regulată a birourilor și a sălilor de reuniune, precum și dezinfectarea mâinilor. În plus, nu s-ar fi demonstrat că clădirile Parlamentului ar fi un loc deosebit de riscant în ceea ce privește transmiterea COVID-19. În această privință, reclamânții amintesc că, potrivit instrucțiunilor Organizației Mondiale a Sănătății (OMS), evaluarea riscurilor trebuie efectuată pentru fiecare mediu de lucru specific și pentru fiecare funcție sau grup de funcții.
- 215 În consecință, în opinia reclamânților, impunerea unor măsuri suplimentare nu era necesară în clădirile Parlamentului. Simplul fapt că Parlamentul ar fi un loc unde ar putea exista o prezență crescută a persoanelor, că deplasările s-ar fi înmulțit ca urmare a reluării misiunilor și că ar fi organizate în mod regulat reuniuni cu prezență fizică, astfel cum se precizează în considerentul (13) al deciziei atacate, nu ar fi suficient pentru a demonstra necesitatea de a impune măsuri atât de liberticide precum cele prevăzute în decizia atacată.

216 Parlamentul contestă aceste argumente.

217 Trebuie amintit, cu titlu introductiv, că principiul precauției constituie un principiu general al dreptului Uniunii care decurge din articolul 11, din articolul 168 alineatul (1), din articolul 169 alineatele (1) și (2) și din articolul 191 alineatele (1) și (2) TFUE. În temeiul acestui principiu, în cazul în care persistă anumite incertitudini cu privire la existența sau la întinderea riscurilor privind sănătatea persoanelor, pot fi luate măsuri de protecție fără a trebui să se aștepte demonstrarea deplină a caracterului real și grav al acestor riscuri, cu condiția ca acestea să fie nediscriminatorii și obiective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 aprilie 2014, Acino/Comisia, C-269/13 P, EU:C:2014:255, punctul 57, și Hotărârea din 17 martie 2016, Zoofachhandel Züpke și alții/Comisia, T-817/14, EU:T:2016:157, punctul 51).

218 În plus, trebuie amintit că Parlamentul este ținut, în temeiul obligației sale de solitudine și al obligației sale care decurge în special din articolul 1e alineatul (2) din statut, aplicabil de asemenea agenților temporari ai Uniunii în temeiul articolului 10 din RAA, care constituie unul dintre temeiurile juridice ale deciziei atacate, să asigure sănătatea personalului său (a se vedea punctul 102 de mai sus).

219 În speță, la adoptarea deciziei atacate, Parlamentul s-a întemeiat pe următoarele elemente.

220 În primul rând, astfel cum reiese în esență din considerentul (5) al deciziei atacate, începând cu luna septembrie 2021, contextul sanitar în Europa arăta o tendință de creștere a infecțiilor cu COVID-19 și, la 1 noiembrie 2021, numărul de noi infectări atinsese nivelul lunii noiembrie 2020.

221 Prin urmare, contrar celor susținute de reclamânți, nu se poate considera că, la momentul adoptării deciziei atacate, situația epidemiologică era „stabilă”.

222 În al doilea rând, în urma încetării regimului de muncă la distanță, de la 1 septembrie 2021, medicul consultant al Parlamentului a apreciat că revenirea fizică la locul de muncă implica un risc crescut de transmitere a virusului. După cum reiese în esență din considerentul (13) al deciziei atacate, Parlamentul a ținut seama de faptul că prezența crescută a persoanelor în clădirile Parlamentului și creșterea incidenței COVID-19 în societate conduceau la un risc mai ridicat de introducere a virusului în Parlament, precum și la un risc crescut de transmitere a COVID-19 la nivel intern și de carantină. În plus, Parlamentul a luat în considerare faptul că membrii Parlamentului se aflau în contact frecvent cu electoratul lor în cele 27 de state membre, care prezentau o situație epidemiologică foarte variată, așa încât trebuia să țină seama de călătoriile internaționale frecvente ca factor de risc suplimentar, care putea face din acesta un focar de transmitere.

223 Prin urmare, având în vedere aceste considerații, trebuie să se constate că Parlamentul putea să aprecieze în mod rezonabil că adoptarea unor măsuri sanitare preventive sporite era necesară pentru a proteja sănătatea tuturor persoanelor prezente în clădirile sale. Astfel, după cum arată Parlamentul, având în vedere situația epidemiologică existentă la momentul adoptării deciziei atacate, controlul certificatului COVID la intrarea în clădirile sale putea fi considerat în mod rezonabil ca fiind o măsură necesară pentru a limita riscul transmiterii COVID-19 în cadrul Parlamentului și, prin urmare, pentru a proteja sănătatea personalului său, în completarea celorlalte măsuri preventive puse deja în aplicare.

- 224 Desigur, după cum observă reclamanții, începând cu 22 noiembrie 2021 s-a decis să se introducă munca la distanță obligatorie timp de trei zile pe săptămână pentru toți membrii personalului, în măsura în care acest lucru este compatibil cu exercitarea atribuțiilor lor.
- 225 Totuși, astfel cum s-a amintit la punctul 214 de mai sus, legalitatea deciziei atacate trebuie apreciată numai în lumina elementelor de fapt și de drept existente la momentul adoptării sale. Prin urmare, împrejurarea menționată, care este ulterioară adoptării deciziei atacate, nu poate fi luată în considerare în vederea aprecierii legalității ei.

2) Cu privire la caracterul adecvat al măsurilor în cauză

- 226 Într-o a doua etapă, reclamanții susțin că decizia atacată nu este adecvată pentru a proteja împotriva răspândirii virusului și pentru a împiedica contaminarea membrilor Parlamentului și a personalului care intră în clădirile Parlamentului. Reclamanții susțin, astfel, că nu există niciun consens științific cu privire la transmiterea virusului de către persoanele vaccinate și că numeroase studii atestă că atât persoanele vaccinate, cât și persoanele nevaccinate pot transmite virusul. OMS însăși ar fi subliniat, într-o publicație din 5 februarie 2021, că „exist[au] încă necunoscute semnificative cu privire la eficacitatea vaccinării în reducerea transmiterii”. Reclamanții consideră, prin urmare, că un certificat de vaccinare sau de vindecare nu furnizează nicio garanție în ceea ce privește faptul că persoanele care dispun de acestea nu sunt contagioase. În mod similar, prezentarea unui test PCR negativ ar fi de asemenea o măsură inadecvată și disproporționată, având în vedere numărul ridicat de rezultate „fals pozitive”. Prin urmare, nu se poate susține în mod întemeiat că obligația de a condiționa accesul în clădirile Parlamentului de prezentarea unui certificat COVID valabil permite atenuarea riscului de transmitere a virusului și, astfel, protejarea persoanelor care intră în aceste clădiri.
- 227 Parlamentul contestă această argumentație.
- 228 Mai întâi, trebuie amintit că, potrivit considerentului (11) al deciziei atacate, această decizie urmărește printre altele „să furnizeze garanții suficiente pentru a proteja viața și sănătatea tuturor persoanelor prezente în incintele Parlamentului”. Prin urmare, trebuie să se examineze dacă decizia atacată constituie o măsură adecvată în raport cu acest obiectiv.
- 229 În această privință, trebuie arătat că, în pofida anumitor studii invocate de reclamanți, care demonstrează că persoanele vaccinate pot de asemenea să transmită virusul și că protecția oferită de vaccin se diminuează considerabil cu timpul, reiese în special din avizul medicului consultant al Parlamentului din 10 octombrie 2021, pe care s-a întemeiat Biroul în vederea adoptării deciziei atacate, că, „[p]otrivit datelor recente, riscul de transmitere cel mai redus se observă între două persoane vaccinate, în timp ce riscul de transmitere cel mai ridicat apare între două persoane nevaccinate; riscul de infectare a unei persoane (vaccinate) este mult mai ridicat atunci când aceasta este în contact cu o persoană nevaccinată decât cu o persoană vaccinată complet”.
- 230 În plus, potrivit unui studiu furnizat de Parlament [Singanayagam, A., Hakki, S., Dunning, J. și alții, „Community transmission and viral load kinetics of the SARS-CoV-2 delta (B.1.617.2) variant in vaccinated and unvaccinated individuals in the UK: a prospective, longitudinal, cohort study”, în *Lancet Infect. Dis.* 2022, 29 octombrie 2021, p. 183-195], vaccinarea reduce riscul de contaminare cu varianta Delta a virusului, care era varianta dominantă în Europa la momentul adoptării deciziei atacate, atât prin reducerea probabilității ca persoana vaccinată să se infecteze în urma unui contact cu risc, cât și prin reducerea contagiozității unei persoane vaccinate infectate, nu numai ca intensitate, ci și ca durată.

- 231 În continuare, în ceea ce privește argumentul reclamanților potrivit căruia eficacitatea vaccinurilor împotriva transmiterii virusului s-ar diminua considerabil în timp, trebuie arătat, astfel cum a procedat Parlamentul, că din primul studiu citat de reclamanți (Riemersma, K. K. și alții, „Shedding of Infectious SARS-CoV-2 Despite Vaccination”, MedRxiv, 15 octombrie 2021, p. 4) reiese că administrarea unei doze de vaccin suplimentare după etapa inițială de vaccinare reduce semnificativ riscul de infectare cu varianta Delta.
- 232 În această privință, trebuie amintit de asemenea că, potrivit considerentului (7) al Regulamentului 2021/953, dovezile științifice disponibile demonstrează că persoanele vaccinate sau care au avut un rezultat negativ recent la un test pentru depistarea COVID-19 și persoanele care s-au vindecat de COVID-19 în ultimele șase luni prezintă un risc redus de infectare a altor persoane cu SARS-CoV-2. Prin urmare, reclamanții nu pot repune în discuție validitatea Regulamentului 2021/953, care beneficiază de o prezumție de legalitate, fără a invoca elemente mai precise și convingătoare, cu atât mai mult cu cât nu au ridicat în mod formal excepția de nelegalitate a acestui regulament în temeiul articolului 277 TFUE.
- 233 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul reclamanților referitor la testele care ar genera rezultate „fals pozitive”, trebuie observat că reclamanții nu au prezentat niciun element de probă care să permită să se considere că acest lucru ar privi un număr important de teste, care ar putea să repună în discuție însăși credibilitatea acestora ca fundament al unuia dintre cele trei certificate ce permit atestarea inexistenței contaminării cu COVID-19 în temeiul Regulamentului 2021/953.
- 234 În orice caz, după cum observă Parlamentul, potrivit instituției publice belgiene Sciensano, rezultatele testelor PCR „pozitive” și „slab pozitive” ar putea, în anumite cazuri, să fie considerate o infecție veche dacă sunt îndeplinite anumite condiții și, într-un asemenea caz, nu ar fi necesară nicio măsură de izolare.
- 235 Astfel, deși este adevărat că, așa cum susțin reclamanții, nici vaccinarea, nici testele, nici vindecarea nu permit evitarea completă a transmiterii virusului, totuși, după cum reiese din opiniile medicale pe care s-a întemeiat Parlamentul la adoptarea deciziei atacate, care sunt ele însele întemeiate pe stadiul cunoștințelor științifice la acel moment, obligația de a prezenta un certificat COVID valabil permite reducerea acestui risc și, în acest fel, consolidarea măsurilor sanitare existente prin controlul acestor trei aspecte, în mod obiectiv și nediscriminatoriu.
- 236 Prin urmare, trebuie arătat că, ținând seama de informațiile de care dispunea Parlamentul și, în special, de situația epidemiologică și de cunoștințele științifice existente la momentul adoptării deciziei atacate, acesta putea considera în mod întemeiat că cerința de a dispune de un certificat COVID valabil pentru a putea avea acces în clădirile sale constituia o măsură adecvată în raport cu obiectivul privind protejarea sănătății personalului său, precum și pe cea a tuturor persoanelor prezente în clădirile sale.

3) Cu privire la proporționalitatea măsurilor în cauză

- 237 Într-o a treia etapă, reclamanții apreciază că decizia atacată este vădit disproporționată, în măsura în care, potrivit considerentului (7) al deciziei atacate, rata de vaccinare în cadrul Parlamentului ar fi, potrivit estimărilor serviciului medical al Parlamentului, între 80 % și 85 %. Reclamanții susțin că, în condițiile unei rate a vaccinării atât de ridicate, cu excepția cazului în care se consideră că vaccinarea împotriva COVID-19 ar fi inefficientă, este vădit disproporționat să se impună, ca măsură suplimentară, limitarea accesului în clădirile Parlamentului numai la persoanele care dispun de un certificat COVID valabil.

- 238 *A fortiori*, reclamanții susțin că Parlamentul nu poate justifica proporționalitatea deciziei atacate invocând necesitatea de a proteja membrii Parlamentului și personalul care nu sunt vaccinați. Astfel, ar fi vorba despre libera alegere a acestor persoane, iar Parlamentul nu poate să le discrimineze pentru motivul că dorește să le protejeze împotriva presupuselor efecte ale acestei alegeri asupra sănătății lor.
- 239 Parlamentul contestă aceste argumente.
- 240 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul proporționalității, care constituie unul dintre principiile generale ale dreptului Uniunii, impune ca actele instituțiilor Uniunii să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru realizarea obiectivelor legitime urmărite de reglementarea în cauză, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate (Hotărârea din 8 iulie 2010, Afton Chemical, C-343/09, EU:C:2010:419, punctul 45, și Hotărârea din 4 iunie 2020, Ungaria/Comisia, C-456/18 P, EU:C:2020:421, punctul 41).
- 241 Prin urmare, trebuie să se examineze dacă obligația, în temeiul deciziei atacate, de a dispune de un certificat COVID valabil constituie o măsură proporțională în raport cu obiectivul urmărit, în sensul că acest obiectiv nu ar putea fi atins prin intermediul unor măsuri mai puțin constrângătoare care să fie în același timp la fel de eficiente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 februarie 2021, Katoen Natie Bulk Terminals și General Services Antwerp, C-407/19 și C-471/19, EU:C:2021:107, punctul 61 și jurisprudența citată).
- 242 În această privință, reclamanții nu pot susține în mod întemeiat că, având în vedere rata ridicată de vaccinare în cadrul Parlamentului, estimată între 80 % și 85 %, ar fi vădit disproporționat să se impună, ca măsură suplimentară, limitarea accesului în clădirile Parlamentului numai la persoanele care dispun de un certificat COVID valabil.
- 243 Astfel, această argumentație se întemeiază pe premisa potrivit căreia o asemenea măsură nu ar permite să se contribuie în mod eficient la protejarea sănătății personalului, precum și a tuturor persoanelor care se află în interiorul clădirilor Parlamentului.
- 244 Or, așa cum arată Parlamentul și cum reiese în esență din considerentul (14) al deciziei atacate, având în vedere cazurile de infectare înregistrate în cadrul Parlamentului, creșterea considerabilă a numărului de persoane care au intrat în clădiri începând cu luna septembrie 2021, a căror rată de vaccinare nu este cunoscută, predominanța variantei Delta și tendința situației pandemice generale, o aplicare a măsurilor sanitare existente combinată cu controlul obligatoriu al certificatelor COVID este proporțională în raport cu obiectivul urmărit prin decizia atacată, care este acela de a asigura protecția sănătății deputaților și a personalului și de a limita răspândirea COVID-19.
- 245 În plus, astfel cum reiese din studiile științifice furnizate atât de reclamanți, cât și de Parlament, care reflectă stadiul cunoștințelor științifice la momentul adoptării deciziei atacate, deși vaccinarea nu permite eliminarea în totalitate a riscului de transmitere a COVID-19, aceasta permite totuși reducerea semnificativă a riscului menționat. Prin urmare, Parlamentul putea considera în mod întemeiat că obligația de a prezenta un certificat COVID valabil, în măsura în care implică deținerea unui certificat de vaccinare, a unui certificat de vindecare sau a unui certificat de testare pentru a putea intra în clădirile Parlamentului, ar contribui la reducerea acestui risc.

- 246 Trebuie subliniat, în această privință, că reclamanții nu au dovedit nicidecum că existau alte măsuri mai puțin constrângătoare, dar la fel de eficiente în raport cu obiectivul urmărit, care ar fi putut fi adoptate de Parlament.
- 247 În ceea ce privește, în special, menținerea celorlalte măsuri sanitare existente la momentul adoptării deciziei atacate fără nicio restricție suplimentară, reclamanții nu au dovedit în ce mod această măsură ar fi putut atinge la fel de eficient obiectivul privind reducerea numărului de transmiteri ale virusului în cadrul Parlamentului, așa încât să protejeze sănătatea personalului său. Astfel, după cum a arătat Parlamentul în ședință, numărul de contaminări înregistrate în cadrul Parlamentului s-a redus considerabil în urma adoptării deciziei atacate, ceea ce tinde să demonstreze eficacitatea măsurii în discuție.
- 248 Astfel, în lipsa măsurilor suplimentare prevăzute de decizia atacată, o persoană care nu ar fi nici vaccinată, nici vindecată de COVID-19, care ar fi potențial purtătoare a virusului, de exemplu, ar fi putut avea acces liber în clădirile Parlamentului, riscând totodată, din acest motiv, să contamineze numeroasele persoane care lucrează sau circulă zilnic în acestea, fără să i se poată impune vreun control.
- 249 Faptul că, așa cum au arătat reclamanții în ședință, decizia atacată ar fi generat un „fals sentiment de siguranță” în rândul persoanelor vaccinate, determinându-le să creadă că nu riscă să fie contaminate cu COVID-19 prin prezentarea unui certificat COVID valabil întemeiat pe un certificat de vaccinare, presupunând că acest sentiment a fost dovedit, nu este de natură să repună în discuție caracterul proporțional al deciziei atacate. De fapt, acest argument nu permite să se stabilească faptul că ar fi fost disponibile măsuri mai puțin constrângătoare și la fel de eficiente, ci numai, eventual, că Parlamentul ar fi putut adopta alte măsuri și mai constrângătoare, impunând, de exemplu, ca persoanele vaccinate să se supună de asemenea unor teste regulate.
- 250 Pe de altă parte, împrejurarea că alte instituții ale Uniunii nu au impus restricții similare nu este de natură să repună în discuție proporționalitatea deciziei atacate. Astfel, după cum reiese în special din considerentul (13) al deciziei atacate, Parlamentul s-a întemeiat nu numai pe situația epidemiologică generală din Europa, ci și pe particularitățile Parlamentului în calitate de organizație internațională care trebuie să țină seama de călătoriile internaționale frecvente drept factor de risc suplimentar care ar putea să facă din acesta un focar de transmitere.
- 251 În sfârșit, trebuie să se acorde o importanță deosebită și faptului că măsurile instituite prin decizia atacată sunt limitate în timp și sunt revizuite periodic în raport cu evoluția situației sanitare [a se vedea considerentul (27) al deciziei atacate].
- 252 Trebuie amintit de asemenea că decizia atacată se limitează să supună accesul în clădirile sale din cele trei locuri de desfășurare a activității Parlamentului prezentării unuiia dintre certificatele prevăzute la articolul 3 alineatul (1) literele (a)-(c) din Regulamentul 2021/953 sau a unui certificat echivalent, menționat la articolul 8 din acest regulament. Deși obligația de a prezenta un astfel de certificat poate, desigur, să presupună anumite inconveniente practice, ele nu pot totuși să prevaleze asupra protecției sănătății celorlalți și nici să fie asimilate unor atingeri disproporționate aduse drepturilor fundamentale ale reclamanților.
- 253 În consecință, trebuie să se constate că, având în vedere obligația sa de a asigura sănătatea personalului său și obligația sa de precauție (a se vedea punctele 222 și 223 de mai sus), decizia atacată este proporțională în raport cu obiectivul urmărit.

- 254 Trebuie arătat totuși că, având în vedere contextul fluctuant al situației epidemiologice și al evoluției cunoștințelor științifice referitoare, printre altele, la apariția unor noi variante, astfel cum precizează considerentul (27) al deciziei atacate, „obligația de a prezenta un certificat COVID valabil pentru a avea acces în clădirile Parlamentului ar trebui să se aplice doar atât timp cât persistă împrejurările excepționale care o justifică, iar aceasta este reevaluată periodic în lumina situației sanitare din Uniune și din cele trei locuri de desfășurare a activității Parlamentului, pentru a asigura în orice moment un echilibru adecvat între drepturile persoanelor vizate și interesele protejate prin drepturile care sunt în discuție”.
- 255 În consecință, este necesar să se respingă al doilea aspect al celui de al patrulea motiv, precum și al patrulea motiv în totalitate.
- 256 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, acțiunile trebuie respinse ca nefondate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 257 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 258 Întrucât reclamanții au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor aferente procedurilor măsurilor provizorii, conform concluziilor Parlamentului.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta extinsă)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunile.

2) Îl obligă pe domnul Robert Roos și pe ceilalți reclamanți ale căror nume figurează în anexă la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor aferente procedurilor măsurilor provizorii.

Papasavvas

Svenningsen

Barents

Mac Eochaidh

Pynnä

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 27 aprilie 2022.

Semnături

Cuprins

I. Istoricul litigiului	2
II. Concluziile părților	4
III. În drept	5
A. Cu privire la admisibilitatea acțiunilor	5
1. Cu privire la interesul reclamanților de a exercita acțiunea	5
2. Cu privire la calitatea procesuală activă a reclamanților	6
B. Cu privire la admisibilitatea cererilor de adaptare a cererilor introductive	10
C. Cu privire la fond	11
1. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată nu are un temei juridic valabil pentru a crea efecte în privința membrilor Parlamentului	11
2. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor libertății și independenței deputaților, precum și pe încălcarea imunităților care le sunt conferite de tratat	15
a) Cu privire la primul aspect, întemeiat pe caracterul contrar al deciziei atacate în raport cu principiile libertății și independenței membrilor Parlamentului	15
b) Cu privire la al doilea aspect, întemeiat în esență pe încălcarea imunităților conferite deputaților prin Protocolul nr. 7	19
3. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor generale referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal	21
a) Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea principiului privind limitarea scopurilor prelucrării datelor și a principiului legalității	21
b) Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea principiilor loialității, transparenței și reducerii la minimum	24
4. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat în esență pe încălcarea nejustificată și disproporționată a dreptului la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal, a dreptului la integritate fizică, a dreptului la libertate și la siguranță, precum și a dreptului la egalitate de tratament și la nediscriminare	28
a) Cu privire la pretinsa încălcare a dreptului la respectarea vieții private, a dreptului la protecția datelor cu caracter personal, a dreptului la integritate fizică, a dreptului la libertate și la siguranță, precum și a dreptului la egalitate de tratament și la nediscriminare	29
b) Cu privire la pretinsa încălcare a principiului proporționalității	32

1) Cu privire la necesitatea măsurilor în cauză	32
2) Cu privire la caracterul adecvat al măsurilor în cauză	34
3) Cu privire la proporționalitatea măsurilor în cauză	35
Cu privire la cheltuielile de judecată	38

ⁱ — Punctele 73, 108 și 112 din prezentul text au făcut obiectul unei modificări ulterior primei publicări.